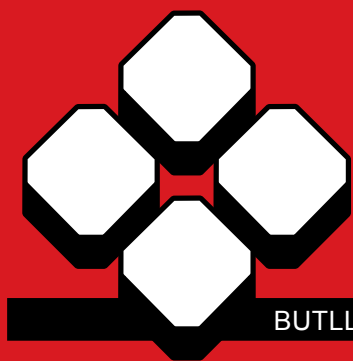

esquerra eixample

BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNES I VEÏNS DE L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

Desembre 2025 - Núm. 114

**Nadal no és el que
ens posen als
aparadors, sino
el que despertem
dins nostre**

Índex

EDITORIAL

Nadal amb l'aigua al coll 3

DONES

Per la pau de les dones, 2025 4

Concert de cloenda de la Festa Major..... 5

Calendari de feminicidis de 2025 6

Declaració institucional del 25 de novembre de 2025

Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència

contra les Dones 7

Projecte Punt Lila 8

URBANISME

Necessitem plantar més vegetació i treure part

de l'asfalt i el ciment..... 9

PARTICIPACIÓ

Si estimerem la llengua catalana, per què no la parlem

sempre, i ho fem bé? 13

SALUT

L'Eixample es mobilitza contra el tancament

de residències..... 15

MEDI AMBIENT

L'avet de Nadal: natural o de plàstic? 17

EL PASSAT

Els cinemes a L'esquerra de l'Eixample (3a part)..... 19

DRETS SOCIALS

L'esquerra acomplexada no redistribueix la riquesa,
sinó que socialitza la pobresa..... 23

EL BARRI

Acte de cloenda de les Primeres Jornades de Patrimoni
a l'Esquerra de l'Eixample 23

Jardins Montserrat: una necessitat i una oportunitat! 25

Pregó per a la Festa Major de l'Esquerra de l'Eixample... 26

ASSOCIACIÓ

2025, any de celebració 29

Record 29

Commemoració dels 50 anys de la democràcia..... 30

POLÍTICA

Les polítiques de progrés que no ho són 31

PUBLIREPORTATGE

L'àpat nadalenc..... 33

CULTURA

El 25 de desembre, fum, fum, fum..... 33

RACÓ LITERARI

Relats: 35

Llibres..... 35

Conte..... 38

Qui som

Eixample: Butlletí gratuït de l'Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample. Coordinació i Direcció: Consell de Redacció.

Maquetació: Carme Asensio • **Col·laboracions:** Diferents grups de treball de l'AVVEE (Festes, Ateneu, Dones, Gent Gran, Urbanisme, Salut, Diversitat funcional, Comunicació, Imatge i Participació, Iniciatives Socials i Comunitàries...), Sylviane Dahan, Josep M. Torres i Rodríguez, Xavier Riu, Jaume Gómez, Alfons Santamaria, Jordi Oliver i Solà, Trini Capdevila, Xesca Miró i Caudet, Emi Sánchez, Fabio Peñafiel i Martínez, Lluïsa Bertran i Marquès, Pere Ortega, Gemma Lienas, Antonio Puig i Centre de normalització Lingüística • **Fotos:** Xavier Riu, Alfons Sort i Carme Asensio • **Publicitat:** Xesca Miró. Els anunciants es poden posar en contacte a través de l'e-mail: revistaavvee@yahoo.es o al telèfon 93 453 28 79. S'han de fer arribar els anuncis tal i com es vol que surtin publicats • L'Associació no es fa responsable de les opinions dels col·laboradors del Butlletí • **Impressió:** MEDIAactive, S.L. Dipòsit legal: B-33086-96 • **Edita:** Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample (AVVEE). Calàbria 262. Telèfon: 93 453 28 79.

e-mail: avvee2013@gmail.com • web de l'associació: avvee.cat

Escriu-nos!

La secció **Bústia** està oberta a tots els lectors i lectores del Butlletí. Podeu escriure'ns a:

Butlletí de l'Associació. Bústia • Calàbria, 262 - 08029 Barcelona

O bé per correu electrònic a: revistaavvee@yahoo.es

Editorial

Nadal amb l'aigua al coll

Ja hem arribat al final de les celebracions del 50è aniversari del naixement de la nostra associació, però d'aquí a poc temps gaudirem d'un nou Nadal, la festivitat cristiana més important, juntament amb la Pasqua. Malgrat el seu origen religiós, ha esdevingut per a gairebé tothom, creients o no, una fita tradicional que se celebra arreu del món. A l'hemisferi nord s'esdevé en hivern, i això afavoreix el fet de quedar-se a casa i reunir-se amb la família per gaudir d'un bon àpat i una llarga sobretaula.

Al nostre país, també s'associa a símbols com el pessebre, l'arbre de Nadal (importat del nord), l'afortunada recuperació d'un ritual ben nostre com és el tió i, darrerament, la representació del cant gregorià de la Sibila, d'origen medieval, en el qual es relata la fi del món.

Això ens porta a parlar del context en què celebrem el Nadal aquest 2025, tercer any en què continua la guerra d'agressió i conquesta de Rússia contra Ucraïna, i segon any de l'inici de la guerra genocida d'Israel contra la població de Gaza, que ara viu una treva inestable enmig de la destrucció i la precarietat absolutes. A més, ens arriba la notícia que la Comissió de Seguretat de la Knesset, el parlament israelià, ha aprovat un projecte de llei que preveu aplicar la pena de mort als palestins acusats de terrorisme per haver matat ciutadans israelians.

Per si no fos prou, els efectes negatius del canvi climàtic s'han tornat a fer presents amb les pluges de novembre, que van produir inundacions a gran part de Catalunya quan feia tot just un any de la catàstrofe provocada per la DANA; recordem que al País Valencià la DANA, associada a la pèssima o nul·la gestió del govern autonòmic que pateix, van ser responsables de la mort, evitable, de 229 persones. Aquests desastres succeeixen quan aquest estiu a Europa s'han comptabilitzat més de 16.400 morts per calor, 630 a Barcelona, atribuïbles a l'escalfament global (Betevé, 17/09/25).

No volem semblar catastrofistes i menys suggerir que s'acosta la fi del món que menciona el cant de la Sibila, però sí que ens preocupa, i molt, l'evolució que segueix el nostre planeta. En el moment en què escrivim aquest editorial, al Brasil es debat el futur del planeta en la COP30, és a dir, la 30a conferència sobre el canvi climàtic, que se celebra a la ciutat amazònica de Belém do Pará.

Passats deu anys de la conferència de París, la situació ha empitjorat: ha retornat el negacionisme climàtic amb veus tan fortes com la del president Trump, que ni tan sols s'ha dignat a fer-hi acte de presència; s'està revifant la indústria de combustibles fòssils; les emissions de CO₂ continuen creixent, mentre els mífics 1,5°C d'un possible no-retorn ja s'han superat en algunes zones del planeta; a

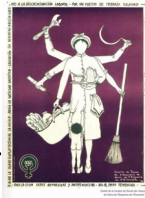
l'Estat espanyol, la insuficient implantació de les energies renovables, crítica a Catalunya, fa que s'estigui proposant allargar la vida de les centrals nuclears que haurien de ser desmantellades.

La incertesa, la desconfiança, el desànim i la indignació, presents en els pobles indígenes de l'Amazònia, planen sobre els resultats dels acords a què s'arribarà amb els governs dels països responsables de la major part de la contaminació ambiental. Es podrà aturar aquest camí autodestructiu?

Des de la nostra modestíssima i insignificant posició, volem denunciar aquestes situacions, al mateix temps que convidem que cadascú faci el que estigui al seu abast per contribuir a la millora del món en què vivim.

Nadal sempre ha estat present en la literatura universal i, al nostre país, un gran escriptor, Pere Calders, va publicar uns contes genials referits a aquesta festivitat, que poden ajudar-nos a treure'ns el mal gust que deixen aquestes notícies. Per això us animem a llegir-los, rellegir-los o bé escoltar-los en una magnífica versió sonora de Ràdio Capital de l'Empordà: <https://www.radiocapital.cat/8-contes-de-nadal-de-pere-calders/>.

Segur que després de fer-ho us tornarà el somriure als llavis. A més, sempre ens queda Sant Esteve per prosseguir la festa.

Per la pau de les dones, 2025

Comencem l'any dolgudes i plenes de ràbia per les guerres i l'empitjorament dels drets humans que ens obliguen a ser més que mai empàtiques i vigilants.

Aquí, a casa, tenim un tràgic balanç de víctimes de la violència masclista que ens deixa el 2025. Dones i criatures mortes a mans de les seves parelles, exparelles o pares. I dones assassinades potser en altres circumstàncies, però amb un denominador comú: la voluntat de domini absolut per part d'homes tan profundament imbuïts d'un sentiment de superioritat que es creuen amb dret de vida o mort sobre nosaltres, fet que implica un gran salt enrere en els drets conquistats per les dones.

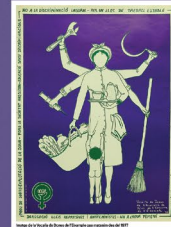
Però no volem que la nostra veu tingui avui els accents d'un lament. Volem que ressoni com una exigència i que sigui un sacseig per a les consciències. La societat no pot normalitzar aquests crims, reduir-los a una mera estadística. Quina commoció hi hauria a tot el país si, en lloc de ser dones les víctimes, es tractés de jutges, de membres de les forces armades o de sindicalistes! Llavors parlariem sense dubte de terrorisme. Tanmateix, aquesta paraula sembla inapropiada quan es tracta de les nostres vides. Però aquesta violència extrema representa exactament això: una advertència sinistra, una amenaça dirigida a totes les dones. És l'expressió última d'això que les feministes anomenem patriarcat.

I les nostres exigències s'adrecen en primer lloc als governs, central i autonòmic, així com al conjunt de les administracions públiques. Una sola dada, esgarrifosa, ho diu tot: la meitat de les dones que han estat assassinades ja havien presentat denúncies prèvies per maltractaments o fins i tot havien obtingut ordres d'allunyament dels seus agressors. Resulta evident, doncs, que no s'han desplegat els recursos necessaris per protegir adequadament aquestes dones, que són insuficients els pressupostos destinats a proporcionar dispositius policials, cases d'acollida en condicions, assessorament i acompanyament... No ens basten les condolences i les paraules de consol. Estem davant d'una emergència.

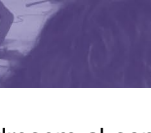
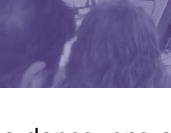
Tot i això, som conscients que les mesures de prevenció i de protecció salvaran vides, però no extirparan el problema de la violència contra les dones. Les seves arrels culturals són molt profundes i es nodreixen constantment de fenòmens perfectament acceptats i fins i tot promociionats. La prostitució que destrueix la vida de milers de dones i nenes o la pornografia que erotitza la violència com una expressió de la sexualitat masculina inscriuen en l'imaginari col·lectiu la idea d'un destí de submissió reservat a les dones, i fomenten relacions tòxiques entre adolescents. Uns adolescents que hauríem d'estar educant en el respecte i la igualtat. Els ventres de lloguer certifiquen que els nostres cossos són mercaderies. Els discursos que esborren la nostra realitat com a sexe oprimat ens fan encara més vulnerables. Les desigualtats i la pobresa que s'abaten sobre nosaltres minen la nostra independència. Són moltes i agressives, les manifestacions del patriarcat.

Des de la modèstia d'una associació veïnal, però amb l'orgull de pertànyer a una llarga tradició de lluita pels drets

Igualtat de drets 1975-2025

Sensible a les reivindicacions dels primers col·lectius feministes, l'Associació va tenir des de ben aviat una Vocalia de Dones que lluita des de l'any 1977 per la igualtat de drets entre homes i dones. Igual d'avanzada va ser la creació de la Vocalia de Gais, una iniciativa poc usual en aquell temps.

de les dones, ens adrecem al conjunt del moviment feminista. Com més ferma sigui la nostra unitat al voltant de la nostra agenda, més eficaç serà la lluita per erradicar les violències masclistes.

"Per la pau de les dones!" va ser el lema amb el qual vam acompanyar el concert de cloenda de la Festa Major el 12 d'octubre a l'eix verd d'Enric Granados.

Aquí podeu llegir la nostra benvinguda.

Sylviane Dahan Sellem

Pau de les dones

Concert de cloenda de la Festa Major

Presentació

Bona tarda a totes i tots! Benvingudes, benvinguts al concert de cloenda de la Festa Major de l'Esquerra de l'Eixample.

Estem contentes de tornar en aquest lloc, ara pacificat i verd. En el pregó del dia 3 es va parlar del problema de l'habitatge. Ens recordava les lluites contra l'assetjament immobiliari i el judici que vam guanyar per mantenir veïnes a casa seva, juntament amb l'exposició de fotos "Claus de dones" fetes per la nostra amiga enyorada **Anna Turbau**.

Anna Turbau

Cada any, acabem la festa del barri amb un record. Un record per a totes les dones víctimes de violència masculista. Teniu el calendari fet per **Sonia i Alejandra** de Feministes de Catalunya, cada creu vermella representa una dona assassinada pel fet de ser dona. Fins al setembre, malauradament, en són seixanta!

Des del primer d'octubre podeu afegir-hi cinc creus. Tristesa, ràbia, dolor, però també és un crit d'esperança, perquè, arreu del món, les dones s'alcen per la llibertat i la vida, per un món de pau amb ulls de dona.

L'Associació fa cinquanta anys i va tenir un paper important en la conquesta de la democràcia que gaudim. I ja en fa més de vint que organitzem, des de la Vocalia de Dones, aquest concert de cloenda per recordar la conquesta dels nostres drets. Perquè "fem la festa, sense oblidar la resta".

L'agenda feminista és un llibre universal, un llibre que les dones de cada país enceten a partir de pàgines dife-

rents. Però totes formen part d'un mateix relat de lluita secular per la igualtat de drets. Un esforç que es confon amb el progrés de la civilització, amenaçada per les guerres, el canvi climàtic i les injustícies socials. No som les dones que prenem les decisions de fer guerres, i tenim més coses per fer que cuidar les ferides. Recordem **Ana Arendt** quan parla de la banalitat del mal.

Aquest vespre, mireu la pàgina d'una violència que enguany ha acabat amb la vida de tantes germanes –a Gaza de manera especialment colpidora–, però també arreu. I que s'ha estès als seus infants. Tornem a viure una època de guerres. Guerres que mai organitzen ni desfermen les dones; però en què elles paguen el preu més alt i el seus cossos esdevenen camp de batalla.

Una violència extrema que en corona moltes altres, que han estat normalitzades en les nostres societats i contra les quals ens revoltam: des de la prostitució fins als ventres de lloguer, des de les discriminacions fins a la negació de la nostra realitat com a dones.

Hem de romandre vigilants, perquè bufen vents que podrien escombrar els drets fràgils que tant hem maldat per aconseguir.

Totes aquestes violències pretenen posar-nos "al nostre lloc". Però nosaltres ja hem triat el nostre lloc. I no és el de la submissió, sinó el de la plenitud. Ens volem lliures i ens volem vives. Ho diem amb el somriure confiat de qui sap que la seva causa vencerà i farà un món millor.

Per compartir aquesta esperança hem convidat dues amigues: una parlarà i l'altra cantarà. **Gemma Lienas**, escriptora feminista, i **Big Mama** ("Si no hi ha blues, no és la meua revolució").

Al final cantarem juntes *Volem PAU i volem roses*. Perquè sense pau, no hi pot haver igualtat per a les dones.

Gaudiu del concert!

I visca la lluita feminista!

Intervenció de Gemma Lienas

Estic encantada de poder estar aquí avui amb vosaltres.

No us robaré gaire temps.

Una festa major és un temps i un espai veïnal per passar-s'ho bé i per relacionar-se els uns amb les altres.

Però també és un moment en què, malauradament, tenen lloc esdeveniments que no s'haurien de donar. Esdeveniments violents, en els quals sovint les víctimes són les noies o les dones i els victimaris els nois o els homes.

Perquè s'entengui això que acabo de dir, fixe-u-vos en aquestes estadístiques:

Cada any: el 88% d'homes que moren assassinats són assassinats per estranys o persones que no estan vinculades íntimament amb ells. I només un 12% són assassinats per algú conegut.

En el cas de les dones, en canvi, un 60% de les víctimes assassinades moren a mans de la seva parella, ex parella o d'un familiar.

Per què us dic això? Perquè us adoneu que la violència contra les dones continua molt present en la nostra societat.

És una violència que pateixen les dones només pel fet d'haver nascut dones i amb un sexe femení.

Els homes no neixen violents. Molts homes s'eduquen

sovint en la idea de la violència, convençuts que això els fa més “homes”, quan no és veritat perquè un home de debò no mata ni viola.

Molts homes també veuen les dones com a éssers inferiors a qui es pot castigar si no obeeixen, cosa que va contra el sentit comú i les lleis que ens hem donat perquè les nostres lleis diuen que totes les persones són iguals, siguin de sexe masculí o de sexe femení.

He posat com a primer exemple de violència contra les dones els assassinats, però, de fet, aquesta és la punta de l'iceberg, la que més es fa notar. La violència masclista, no obstant, té moltes manifestacions.

Una de les que voldria fer notar és la violència sexual.

La violència sexual és qualsevol acte que atempta contra la llibertat sexual d'una dona, des de tocar-li els pits sense consentiment fins a l'acció més greu, que és la violació.

Per acabar, voldria que recordéssiu que la major part de violències cap a les dones les executen nois o homes que elles coneixen. Per tant, no només ho hem de tenir present en una festa major, també quan som a casa.

Gemma Lienas

Calendari de feminicidis de 2025

La vocalia de dones ha editat en format de postal aquest calendari que es va distribuir el dia del concert de cloenda. Està fet per l'associació Feministes de Catalunya.

Però des de l'1 d'octubre hi ha hagut més dones assassinades... S'hi han d'afegir CINC feminicidis més:

- Una dona de 78 anys assassinada a Sant Joan Despí (Barcelona) pel seu germà, un home de 78 anys.

- Miriam F. G., de 55 anys, una dona d'origen brasiler que portava més de 20 anys vivint a Brenes (Sevilla); assassinada a cops pel seu fill de 26 anys, Santiago G. F., que vivia amb el seu pare.

- Una dona de 35 anys d'origen marroquí apunyalada a La Mojonera (Almeria). Encara no s'ha detingut l'assassí.

– Eva, de 83 anys, assassinada a Marbella pel seu marit, un home de 84.

- Una turista italiana de 50 anys apunyalada a Formentera, presumptament per la seva parella, també italià.

I almenys TRES temptatives de feminicidis:

- A Usera, un home ha apunyalat al coll la seva parella, una dona espanyola de 45 anys.

– A Saragossa, un home ha apunyalat la seva parella, una dona hondurenva de 34 anys.

- A Formentera, un home de 27 anys ha apunyalat la seva parella, una dona de 35 anys.

El dia del concert, 65 dones i 4 menors havien estat assassinades el 2025 per homes del seu entorn.

2025

UN FEMINICIDI

CADA 4 DIES

Feministes de

Catalunya

Gener

Dll	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
	1	2	X	4	5	
6	7	8	X	10	11	12
13	14	15	X	17	18	19
20	21	X	X	24	25	26
X	28	29	30	X		

Febrer

Dll	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
					1	2
3	4	5	X	6	7	8
10	X	12	13	14	15	16
17	18	X	20	21	22	23
24	25	26	27	28		

Març

Dll	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
					1	2
X	4	5	X	X	8	X
10	11	12	13	14	15	X
X	18	X	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	X
X						

Abril

Dll	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
X	2	3	4	5	X	
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	X	19	20
21	22	23	X	X	26	X
28	29	X				

Maig

Dll	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	X
12	13	14	15	16	17	18
19	20	X	22	23	24	X
26	X	28	29	X	31	

Juny

Dll	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
						X
2	3	X	5	6	X	8
9	10	11	X	13	14	X
16	17	18	X	20	21	22
23	X	X	X	26	X	28
30						

Juliol

Dll	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
1	X	3	4	5	6	
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	X	X	31			

Agost

Dll	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
			1	2	3	
X	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
X	19	20	21	22	23	X
25	26	27	28	29	X	31

Setembre

Dll	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
1	2	3	X	5	6	X
X	9	10	11	12	13	14
15	X	17	18	19	20	21
22	23	24	X	26	27	X
29	30					

Octubre

Dll	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
	1	X	X	4	5	
6	7	8	9	10	X	12
13	X	15	X	X	18	19
X	21	22	23	X	25	X
27	28	29	30	31		

Novembre

Dll	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
					1	X
X	X	5	6	7	8	9
10	11	12	X	X	15	X
17	X	19	20	21	X	X
24	25	X	27	28	29	X

Desembre

Dll	Dm	Dc	Dj	Dv	Ds	Dg
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Declaració institucional del 25 de novembre de 2025

Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones

Aquest 25 de novembre, Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, alcem la veu amb claredat i fermesa per denunciar una realitat que ens colpeix i que ens obliga a actuar amb urgència: **les violències masclistes continuen sent una de les vulneracions més greus, persistents i invisibilitzades dels drets humans, tant a Catalunya com arreu del món.**

És imprescindible entendre que es tracta d'una violència estructural i per això es dona en tots els àmbits, com la parella, la família, la feina i l'espai públic. A més, pot prendre moltes formes més enllà de la violència física, com és el cas de la violència psicològica, econòmica, sexual, digital, obstètrica, de segon ordre, institucional i vicària.

En aquest marc, la pressió estètica sobre el cos de les dones és una violència masclista que afecta tot el cicle vital. La imposició de cànons irrealistes i la cosificació —sovint amplificades pels mitjans i les plataformes digitals— limiten drets i llibertats, danyen la salut física i psicològica i condicionen la participació plena en tots els àmbits.

Sense deixar d'atendre totes les formes i àmbits de violència, enguany volem posar el focus en una manifestació de la violència masclista que sovint queda invisibilitzada: la violència en l'àmbit digital, que afecta les dones de qualsevol edat, context social i origen, però que impacta, sobretot, en la vida de les més joves.

La reforma que fa la Llei 17/2020 de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, reconeix la violència digital com una forma específica de violència masclista, tant pel que fa a les seves manifestacions com als espais on es produeix. Tot i aquest avenç, encara cal desplegar mesures concretes per incorporar el món digital a l'abordatge integral de la violència masclista.

Les violències masclistes digitals a les quals s'enfronten les dones tenen expressions i formes múltiples, com ara el ciberassetjament, la geolocalització, la violació de la privacitat, l'accés no consentit als correus electrònics o fitxers, l'accés no permès als dispositius i als comptes de les xarxes socials, la captació en noves formes d'explotació sexual mitjançant plataformes com OnlyFans i els insults a dones amb projecció pública, com per exemple les que exerceixen un lideratge polític, les periodistes i les opinants o activistes.

L'ONU assenyalava que més del 73% de les dones de tot el món han estat exposades o han experimentat algun tipus de violència a internet i que el 90% de les víctimes de distribució d'imatges íntimes de contingut sexual sense consentiment són dones.¹ A més, hi ha estudis nacionals que indiquen que el 74% de les víctimes són dones joves menors de 24 anys.

La **violència masclista en l'àmbit digital** afecta el benestar de les víctimes, reforça estereotips, danya la dignitat i la reputació, atempta contra la privacitat i la llibertat de les dones, adolescents i infants, causa pèrdues econòmiques i n'obstaculitza la participació política i la llibertat d'expressió.

La violència digital té un impacte profund i sostingut en les víctimes. Genera sentiments constants de por, culpa, vergonya, aïllament i indefensió. S'hi afegeix el fet que moltes dones no puguin posar nom al que viuen ni trobin reconeixement en el seu entorn, la qual cosa fa que augmenti encara més el seu patiment. La manca de validació i la normalització d'aquestes situacions els impedeixen demanar ajuda, els allarguen el malestar i fan que se'n cronifiquin els efectes.

Negar la violència digital o invisibilitzar-la també és una forma de violència. L'àmbit digital no és aliè a la societat: és un espai més, però amb menys regulació i amb dinàmiques en evolució constant que reproduïxen i amplifiquen les mateixes desigualtats estructurals.

En aquest context, **els discursos antifeministes i negacionistes de les violències masclistes** busquen minimitzar o invisibilitzar aquesta realitat i utilitzen les xarxes socials com a eina de lluita per atacar el feminisme i fer retrocedir els drets de les dones, alhora que qüestionen i posen en risc els avenços assolits gràcies a dècades de lluita feminista. Davant d'això, les institucions tenim l'obligació d'actuar amb fermesa i responsabilitat, i oferir respostes integrals, transformadores i valentes que garanteixin una vida lliure de violències.

Erradicar les violències masclistes des de qualsevol espai és una premissa imprescindible per avançar cap a una societat justa, democràtica i igualitària. **No parlem de fets puntuals, sinó d'una vulneració estructural de drets humans que impacta en tots els àmbits de la vida:** la llar, l'espai públic, la feina, l'àmbit polític i l'institucional.

Cap societat que es vulgui justa i democràtica no pot romandre indiferent. És responsabilitat col·lectiva i institucional desplegar polítiques públiques que responguin a les necessitats actuals, dotades de recursos i alineades amb l'estàndard de la diligència deguda, per garantir la prevenció i la reparació, així com l'exercici ple dels drets de les dones, les nenes i les adolescents.

La **Generalitat de Catalunya, els ajuntaments, consells comarcals, diputacions, altres administracions supramunicipals i les entitats municipalistes refermem el nostre compromís** de dedicar tots els esforços i recursos necessaris a avançar cap a una societat lliure de violències masclistes.

Per tot això, ens comprometem a:

- Desplegar polítiques públiques que situïn en el centre les necessitats i els drets de les dones, nenes i adolescents

1. ONU: Combate la violencia en línea contra las mujeres y las niñas: un señal d'atenció al món.

des de l'abordatge integral i amb la diligència deguda d'acord amb la normativa catalana.

- Potenciar les polítiques de detecció, prevenció i sensibilització de les violències masclistes aprofundint molt especialment en les violències digitals.
- Reafirmar el nostre compromís de dissenyar i executar una resposta integral i coordinada en l'erradicació de totes les formes de violència masclista amb un Pacte Català contra les Violències Masclistes. Aquest és un compromís de país per a una transformació social profunda que permeti assolir una Catalunya on les dones i

les nenes puguin viure lliures de por, discriminació i violència.

- Continuar treballant plegats i plegades des de tots els àmbits (institucional, comunitari, tercer sector i ciutadania) per una Catalunya feminista, justa i lliure de masclisme.

No podem esperar més ni podem mirar cap a una altra banda.

Erradicar les violències masclistes no és una opció, és una obligació col·lectiva i un mandat democràtic.

Per una vida lliure de violències masclistes. Ni una sola excusa, ni un pas enrere.

ACTES 25N

25 de novembre
Dia internacional contra la violència envers les dones.

Acte central del Consell de les Dones de l'Eixample
#BCNantimasclista

Dilluns 24 de novembre
De 18 a 19.15 h
Jardins Rosa de Ulloa
(Calàbria, 264)

En cas de mal temps es farà a l'Espai de Gent Gran Montserrat Olivella (Calàbria, 260)

PROGRAMA

- Lectura del manifest del 25N i parlaments institucionals
- Projectes de prevenció a l'Eixample
- Píndola teatral. Espectacle "Cossos" amb Maria Lamata, Elisenda Fabregas i Caria González
- Actuació: "Els nostres noms no són Xiao Juan" a càrrec de la Asociación de Amistad Unida de Mujeres Chinas de España
- Taula informativa de l'Eixample: espai per conèixer les entitats i serveis del Consell de les Dones

PROU a les violències masclistes digitals.

Barcelona

Fem la Barcelona de la teva vida

PROJECTE PUNT LILA

En maig 2024, vam llançar des de la nostra vocalia aquesta proposta.

L'objectiu d'aquest projecte és prevenir, aturar i visibilitzar la violència masclista als barris a través de la intervenció i la participació comunitària de les dones veïnals en sororitat.

Amb el projecte es vol evidenciar l'existència de la violència masclista i treballar conjuntament amb altres organitzacions i associacions veïnals per tal d'erradicar-la. Per això es conformarà un grup motor que serà una eina per garantir la transparència, la inclusió de la diversitat de veus i la difusió del projecte pel barri.

Després d'un treball d'identificació d'espais i situacions de violència amb el grup motor i altres activitats puntuals en les quals puguin participar més persones, s'espera po-

der constituir al barri una xarxa de punts liles. Aquest "punts liles", tant diürns com nocturns, se situaran en comerços, establiments i entitats.

Encara no hem aconseguit aquests objectius que formen part d'un projecte comunitari que implica moltes dones del barri, però continuem endavant. Fem reunions periòdiques i si voleu participar... Benvingudes!

Necessitem plantar més vegetació i treure part de l'asfalt i el ciment

En la transformació urbanística de l'Esquerra de l'Eixample tenim molts fronts oberts, que intentem anar repassant en els articles que publiquem a cada número de la revista. Aquest cop ens centrarem en els que tenen a veure amb la importància del verd. Fa molts anys que hi ha evidència científica dels problemes per a la salut que comporta viure en un entorn tan densament edificat, ple de ciment i d'asfalt, amb tanta contaminació i tan poca vegetació. Tenim una de les ràtios més baixes de la ciutat en arbres per km², i encara més en arbres per habitant. Per això fem un breu repàs dels principals temes en què en aquests moments estem treballant amb l'objectiu d'anar millorant la situació.

Estendre i mantenir millor els eixos verds

Al principi van generar una forta polèmica (en bona part condicionada per la proximitat de les eleccions), però ha acabat essent una història d'èxit, reconeguda pel veïnat i fins i tot amb importants premis internacionals. Es critica la gestió que se'n fa, ja que els actuals responsables no hi creuen gaire i han decidit no fer-ne cap més; a més, han desmantellat l'oficina tècnica que ho seguia, però ara ningú voldria renunciar a aquesta millora. I com que queden

molt pocs solars per guanyar, aquesta nova concepció del carrer pot representar la principal alternativa, ja que obre una via per guanyar zones verdes i reduir la contaminació. Tota una petita revolució en l'ús de l'espai públic de l'Eixample.

Tot i el que hem guanyat, la gràcia és que, quan es necessita, seguim tenint l'opció d'anar amb vehicle a qualsevol lloc, però a baixa velocitat (prioritat per als viants) i havent de sortir a la cruïlla següent. Així, tot i els abusos que encara es produeixen, s'ha reduït dràsticament el nombre de vehicles de motor, el nombre d'accidents, la contaminació atmosfèrica i acústica, i fins i tot la temperatura... Ja es diu que "quan es treuen els cotxes passen coses" que semblaven impensables, i en això estem.

Es va crear una plataforma "Consell de Cent Verd i Viu" que agrupa tots els col·lectius disposats a defensar-ho, tant de les mancances en la gestió com de l'ofensiva d'organitzacions tipus Foment del Treball i Barcelona Oberta, que s'ho volen carregar i han aconseguit que alguns jutges els donin la raó. Hi ha importants experiències de gestió comunitària del verd (horts de Germanetes, Espai Nur...) i s'organitzen iniciatives diverses per guanyar nous usos de l'espai, com el "Vine a jugar a la plaça" o el Mercat de Pagès setmanal, i accions reivindicatives com el "Plantem", per obligar l'Ajuntament que retiri la proposta boja que ha fet d'abandonar un de cada tres parterres!

La necessitat de renovar el parc

Joan Miró

L'únic gran parc del barri, també en funcions de refugi climàtic, el tenim ara de cap per avall. Estem entre l'excés d'edificacions (la biblioteca, les pistes esportives, el pàrquing soterrat, el dipòsit d'aigües pluvials, les instal·lacions dels camions de neteja...), més els usos provisionals (els Bombers fa catorze anys que han de marxar) i diverses obres, com el dipòsit d'aigües freàtiques per regar els eixos verds, i, especialment, el fet que decidissin carregar-se la principal arbreda (tot i que hi havia alternatives), per abocar-hi les terres de la tuneladora de la prolongació de l'L8...

Tot plegat ha portat l'Ajuntament a acceptar finalment encarregar, a més de les obres previstes entorn de la biblioteca, un projecte de remodelació general. Se n'acaba de crear la comissió de seguiment, s'estan fent entrevistes qualitatives per preparar-ne una diagnosi, i a primers del 2026 tindrem un equip d'arquitectes encarregat d'elaborar el projecte, a partir del que s'hagi plantejat i del procés participatiu que s'han compromès a convocar. Estiguem

ABANS I ARA (Consell de Cent - Calàbria)

(Continua en la pàgina 11)

INFANTIL · PRIMÀRIA · SECUNDÀRIA · ESCOLA DE MÚSICA

COL · LEGI
Urgell

Més que ensenyament oferim una educació integral amb valors i principis bíblics.

Creix amb nosaltres

C/ Comte d'Urgell, 133 · 08036 Barcelona
Tel. 93 453 02 99 · www.escolaurgell.com
urgell@escolaurgell.com

QR code:

Decorative elements: globe, laptop with social media icons (@ESCOLAURGELL), books, apple, alarm clock, pencil, calculator.

dansa i música
Elisenda Tarragó

www.elisendatarrago.com - elisendatarrago@telefonica.net

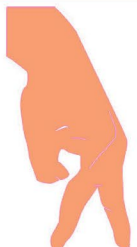
Escola de dansa i música Elisenda Tarragó

DANSA: Clàssic; claqué; funky hip hop; contemporani; modern jazz; oriental; ball social; salsa.
Seguim el programa i els exàmens de la *Royal Academy of Dance* en ballet i de la *Imperial Society of Teachers of Dancing* en claqué i modern jazz

PILATES

MÚSICA: Llenguatge musical i solfeig; acústica; harmonia i formes musicals.
Classes individuals de piano, guitarra i cant.
Seguim el programa i els exàmens de l'*Associated Board of the Royal Schools of Music*

Avd. de Roma 159 1r pis
Tel. 934 546 676
Muntaner, 83 B
Tel. 934 541 451
08011 Barcelona

 SERVASSIS

Girona, 100 08009 Barcelona Tel. 935 197 000

T'AJUDEM A LA LLAR

ASSISTÈNCIA A PERSONES DEPENDENTS
Acompanyament personal a la llar i centres hospitalaris
Ajuda en la higiene personal

SERVEI DOMÈSTIC
Preparació i administració de menjars
Manteniment i neteja periòdica o puntual de la llar
cuina, banys i vidrieres
Selecció de personal fix o interí

(Ve de la pàgina 9)

molt a sobre d'aquest procés per poder inaugurar, 50 anys després del trasllat el 1979 de l'escorxador municipal, una nova vida per al parc Joan Miró.

Assolir a La Model el gran parc aprovat

L'altra assignatura pendent que tenim és la d'aprofitar la recuperació del recinte de l'antiga presó de La Model, tancada l'estiu del 2017, per gaudir d'un segon gran parc al barri. En el seu moment, vam aconseguir que s'obris un ampli procés participatiu (hi van participar una vintena d'entitats i unes 400 persones), i vam començar per anul·lar la previsió d'usos comercials, oficines i hotels, que hi havia encara a la zona tocant al carrer Nicaragua, i vam aconseguir que l'Ajuntament adquirís tot el recinte i s'aprovés fer-hi un gran parc de més de 14.000 metres quadrats, que encerclés els set equipaments i els 120 habitatges públics, que també reclamàvem... Però tot està anant molt lent i no s'ha tornat a reunir la Comissió de seguiment des del març del 2023, poc abans de les eleccions municipals, on ens informaren que s'estaven licitant els projectes d'una primera fase, amb l'Institut-Escola, el Poliesportiu i el Memorial Democràtic. Des de llavors, no hem vist aquests projectes, no s'ha adjudicat cap projecte més, no ha començat cap obra, i no ens hem tornat a reunir... La Model és la gran esperança,

i no ens podem permetre el luxe de tenir aquestes dues illes de l'Eixample tancades, i sense poder gaudir vuit anys després, tot i els compromisos –també d'usos provisionals– adquirits per l'Ajuntament, ni d'un metre quadrat més de zona verda.

La polèmica sobre el solar de “la Mercedes” i la benzinera

Valorem positivament que s'hagi plantejat una alternativa al solar, un dels pocs al barri que té una qualificació de 17.6 (zona de transformació en zona verda), perquè pot permetre resoldre el greu problema que arrosseguem de fa temps de tres equipaments: els Bombers marxarien del parc, però quedant-se al barri, l'escola Entença aniria a l'Antiga Esquerra de l'Eixample (al solar d'on van sortir els Bombers), on hi hauria també un nou CAP Casanova que alliberaria espai per a les consultes externes del Clínic. És una operació delicada –no podem perdre cap m² de verd al barri–, però estem convençuts que si s'aturés no hi guanyaria ningú (continuaría tot com ara, i no tindríem ni el verd ni els equipaments). Però una operació així s'ha de fer molt bé, compensant en verd real el veïnat de la zona, essent molt transparents amb el benefici que en treu el propietari –que avui té una situació provisional i consolidaria l'edificabilitat–, i dissenyant un conjunt que minimitzi els problemes. En aquests moments està en informació pública, i estem redactant unes al·legacions per plantejar algunes millores.

Millorar els Jardins Montserrat

Si parlem del verd al barri no podem deixar de fer referència a una de les zones verdes més antigues, la dels Jardins Montserrat (l'altra és la plaça Letamendi, que s'acaba de reformar amb un projecte dels pressupostos participatius de l'anterior mandat, però té pendent la part de baix). Al llarg dels anys ha viscut canvis importants, però encara hi ha insatisfacció en una part del veïnat, que demana més vegetació, més espai per als infants..., i que planteja especialment una denúncia per les molèsties d'algunes persones que deixen lliures els seus gossos per tot el parc, i que fan molt de soroll, fins i tot a qualsevol hora de la nit. També hi ha altres sorolls d'algunes festes, i alguns problemes de seguretat, que bàsicament estan relacionats amb les sorti-

des de discoteques de l'entorn. Caldria donar-hi una volta i treballar per una proposta que en conciliés els diversos usos.

Consolidar el verd existent

I acabem amb una idea general. Al barri (i a tot l'Eixample) tenim una bona part del verd urbà sense qualificar, amb

exemples com els dels jardins de la Universitat que, igual que els de l'Escola Industrial, estan qualificats d'equipaments, i els podríem perdre (amb la idea inicial de traslladar l'Hospital Clínic a l'Escola Industrial, va estar a punt de passar). El mateix passa amb alguns interiors d'illa privats i públics, amb espais ja enjardinats però que encara consten com a vials... En tenim tan poc, de verd, que caldria una revisió del Pla general metropolità per consolidar-lo.

Vocalia d'Urbanisme

RADARS

Fem barri amb les persones grans

Ajuntament de
Barcelona

Volem que les persones grans
no se sentin soles i que puguin
viure a casa seva en condicions
de seguretat i benestar

- Et sents sol o sola?
- Vius sol/a o amb alguna altra persona gran?
- Vius amb algú que està en situació de dependència?
- Vols conèixer gent?

Participa en el projecte Radars

Gràcies a la implicació del veïnat i les entitats del barri, i amb la complicitat de persones voluntàries, podràs participar en les activitats del barri, conèixer persones amb qui compartir el temps i sentir-te acompanyat/ada.

- Truca'ns al 936 197 311
- Escriu-nos a radarsgentgran@bcn.cat
- Apropa't al teu centre de Serveis Socials i pregunta
- Demana informació en el teu Centre d'Atenció Primària (CAP)

BARCELONA.CAT/RADARS

Si estimem la llengua catalana, per què no la parlem sempre, i ho fem bé?

Aquest escrit interpel·la sobretot aquelles persones que diuen estimar la llengua pròpia de Catalunya, aquella que ens identifica i ens uneix als territoris germans de les Balears, València, la Catalunya del Nord, Andorra, la franja de Ponent i l'Alguer.

Com hem explicat en altres articles, la nostra llengua viu un procés de minorització i substitució, no només per l'espanyol i el francès, sinó per altres llengües foranes que a poc a poc van consolidant-se a casa nostra. Em refereixo sobretot a l'anglès, que habitualment veiem als cartells de botigues de tota mena, bars, cafeteries i restaurants, no només a Barcelona, també en altres ciutats importants de Catalunya.

Aquest procés de substitució sembla dirigit a atraure els milers de turistes i expats que envaeixen la nostra ciutat. L'objectiu és que hi deixin els diners, ja que sembla que els *nadius* no els podem aportar (?). Alguns llocs, com el mercat de la Boqueria, s'han bolcat tant als turistes que gairebé ja no donen servei al barri; de fet, podríem dir que la Boqueria està morint d'èxit.

Una part dels «indígenes» que anem quedant ens esforcem per mantenir i defensar la llengua, ja que les autoritats del nostre país –Ajuntament i Generalitat– no ho fan. No s'ocupen que es compleixin les normes que obliguen a retolar «**almenys en català**» (article 211.5 del Codi de Consum). Les autoritats encarregades de defensar el català tampoc envien els inspectors que han de vetllar pel compliment de les normes i, òbviament, no posen les sancions que es preveuen quan es vulnereu de manera tan flagrant les lleis.

Què podem esperar d'un Ajuntament que afavoreix que es facin espectacles patètics com l'esquetx d'«*Esas latinas*» en què es denigrava l'aprenentatge i ús del català, invertint la situació de la discriminació lingüística?, quan la samarreta de la tradicional «Cursa de la dona», se substitueix per «Carrera de la mujer»!?, o quan un

grup polític ha de recollir signatures per demanar a la Generalitat que posi més professors de català per atendre els milers de nouvinguts que no tenen places als centres d'ensenyament? Això concorda amb el criteri de l'alcalde que considera que Barcelona és una ciutat «hispanoamericana», i adopta així els conceptes imperalistes i reaccionaris espanyols. Doncs, Sr. Collboni, resulta que Barcelona és la ciutat mediterrània, capital de Catalunya.

Però és la indiferència i el menysteniment de molts catalans el que fa més mal a la nostra llengua que algunes sentències judicials. I això vol dir unes quantes coses que ens toca fer:

- 1) **Mantenir la llengua**, utilitzant bones maneres, però fermament.
- 2) Mirar de fer pedagogia i **contribuir a l'ús i expansió de la llengua**.
- 3) Esforçar-nos a **parlar un català correcte**, fugint dels molts espanyolismes i altres estrangerismes amb els quals ens hem criat i que ens arriben de totes bandes, fins i tot des de la televisió i ràdios catalanes. «EUFÒRIA DAN-CE KIDS», recordeu?

És lamentable que molts cops els catalanoparlants canvien del català a l'espanyol quan la persona que tenen davant no els sembla del país o si senten que el català que usa té massa accent estranger, això és fer discriminació lingüística i social contra l'interlocutor.

Malgrat això, aquesta setmana mateix he tingut dues experiències que m'ajuden a mantenir la confiança i reforcen l'actitud que proposem:

– He anat per primera vegada a visitar-me amb un metge jove que pel nom i l'aspecte semblava llatinoamericà: «Bon dia, vostè entén el català?», he preguntat, «Por supuesto, *parleme* en català». Així ho he fet i ens hem entès sense cap problema.

– A la cafeteria m'ha atès una noia de color (negre), a qui tots els que estaven davant meu parlaven en castellà. «Vull un tallat i posi'm també un entrepà petit de formatge», he demanat. Sense cap accent m'ha respost: «Ara mateix li porto a la taula, són quatre amb vint». Suposo que després ha continuat rebent peticions en espanyol (o potser en anglès).

Sé que podria haver-me passat una altra cosa molt diferent que potser engruixiria la llista de queixes i reclamacions que diàriament gestionen Plataforma per la Llengua i altres entitats, però igualment ha valgut la pena fer-ho.

L'amor per la llengua també significa que la parlem correctament. Més d'una vegada catalanoparlants han traduït el meu nom: «José María, no: Josep Maria, que me'l vaig traduir el 1977!». Molts cops em fa mal l'oïda: «Agafi aquell *asiento*», en lloc de *seient*. «Diuen que el banc BB UVE A vol comprar el Sabadell.», doncs en català la V es diu *ve baixa*!!; «Agafi el bus HACHE vuit», en lloc de *hac*; «és un local molt *cutre*», en lloc de *tronat* o *atrotnat* o *de mala mort*; i així podria no acabar. Resulta que som capaços de dir correctament *bústia* i *llamborda*, però diem *hueco* i *desde luego*; també d'omplir 4 Palaus Sant Jordi per escoltar, l'any que ve, els concerts d'Oques Grasses cantant en català, però no d'intentar parlar-lo bé en el dia a dia.

Vaja, que no ens esforcem a polir el nostre llenguatge, que no costa tant, encara que a la gent de la meua edat a l'escola ens van ensenyar en la llengua de Cervantes i ens castigaven si parlàvem en català entre nosaltres.

La manca d'interès i de respecte per la nostra parla transmet als no catalanoparlants, sobretot als nous, que el català és una llengua de segona classe. Alguns poden pensar que té la categoria d'un *patois*, mot despectiu amb el qual els francesos menyspreen tota llengua parlada al seu territori, que no sigui el francès.

La societat civil del país i els membres de les associacions de veïns, com la nostra, tenim la feina de fer el que no fan les institucions, suposadament preocupades per la precària situació de la llengua.

En un altre butlletí, posàvem l'exemple de com el Principat d'Andorra està abordant sense complexos la defensa de la seva llengua pròpia, el català. Ells poden fer-ho perquè, encara que siguin petits, són un estat.

Josep M. Torres

Vocalia de Comunicació, Imatge i Participació

Artesans en Xarxa

C./ Entença, 162 - 08029 - Barcelona
C./ Santa Carolina, 44 - 08025 Barcelona

Tel. 934 301 527
Tel. 934 462 202

www.balasch.cat
balasch@balasch.cat

L'Eixample es mobilitza contra el tancament de residències

El passat 29 de setembre, les cinc associacions veïnals de l'Eixample vàrem convocar una concentració davant l'antiga Residència Rosa Franch, de la Fundació Les Saleses, per acomiadar els veïns residents que començaven el seu trasllat al nou centre on viuran a partir d'ara. Com explicàvem a l'article de la revista de passat, l'especulació immobiliària està afectant també persones grans que tenen "el seu domicili" en centres assistits perquè així ho necessiten. Això s'ha posat de manifest de manera molt clara en els darrers anys, fonamentalment en el nostre districte. Després del tancament d'altres residències, al setembre van tancar els tres centres de Les Saleses, ubicats tots a l'Eixample, i aquest fenomen continuarà de manera inevitable si no es prenen mesures.

L'acte va tenir també un caire de denúncia d'aquest fet, i alhora de reivindicació de les mesures que creiem que tant el Departament de Drets Socials com l'Ajuntament haurien de prendre. Així ho vàrem comunicar mitjançant el manifest que podeu llegir en l'enllaç següent: https://drive.google.com/file/d/1L227QTctH6t5W9-ZYXx8yIkYsHebUvwF/view?usp=drive_link.

Tant al manifest com a la concentració ens van acompanyar els companys i companyes d'altres entitats, sensibilitzats en la injustícia i el maltractament que representa tancar serveis a la dependència, tant per a les persones molt grans que han de marxar, com per als veïns que quedem i ens veiem abocats a un barri cada cop més deshumanitzat i amb menys serveis per a les persones. Algunes d'aquestes entitats van ser: Coordinadora Familiars de Residències 5+1, Marea de Residències Catalunya, Sindicat de Llogateres, Marea Pensionista, Federació de Pensionis-

tes i de Sanitat de CCOO, Barcelona en Comú, la FAVB, i d'altres.

Recordem el que **RECLAMEM A LES ADMINISTRACIONS**:

Cal afrontar aquest tema, d'una vegada per sempre, de manera responsable, contundent i generosa amb un dels col·lectius més vulnerables. Per això, reclamem a la Generalitat de Catalunya i també a l'Ajuntament de Barcelona:

1. Que es faci un estudi rigorós sobre les residències que poden veure's afectades i tancades pròximament a l'Eixample i el nombre de places que es perdran.

2. Que es posi fre, de manera immediata, a l'augment indiscriminat dels preus dels habitatges, habitacions i lloguers de temporada, ja que l'expectativa de negoci és molt gran i arrasa serveis i veïnat.

3. Que es creïn normatives protectores i impulsores en aquesta línia:

- Requerir als nous propietaris de finques o habitatges mantenir els serveis a la població existents amb anterioritat, adaptats a les normatives actuals.

- Establir clàusules de resistència davant fons especulatiu.

4. Que es creïn nous serveis d'atenció a la dependència al districte (residències, centres de dia, habitatges amb serveis, habitatges compartits, etc.) de titularitat pública i de gestió pública o d'entitats d'economia social. Això suposa, de manera imprescindible, l'increment de pressupostos.

5. Que mentrestant, per pal·liar la pèrdua de places residencials públiques concertades, la Generalitat n'incrementi la concertació en centres que sí que compleixin els requisits normatius establerts.

6. Que tant els centres nous com els ja existents compleixin les condicions que permetin una atenció realment centrada en la persona, de caràcter comunitari i participatiu, i tal com marquen les darreres normatives.

7. Que les administracions facin les inspeccions i seguiments suficients i efectius perquè les gestores dels centres compleixin amb les condicions establertes i el bon tracte a les persones.

8. Que tant la Generalitat de Catalunya com l'Ajuntament de Barcelona tinguin més transparència amb:

- Canals d'informació dels serveis actualitzats i més accessibles a la ciutadania.

- Participació real de persones usuàries, les serves famílies, i el conjunt del veïnat en les decisions que afecten la comunitat.

L'Eixample no pot permetre que la cobdícia del mercat passi per damunt del veïnat, i menys encara d'aquells més

vulnerables. Cal revertir aquest atac a la dignitat i exigim que les administracions prioritzin la vida per sobre del capital.

Vocalia de Salut i Cures

me
MIREIA ESPINOSA
CLÍNICA DENTAL

Clínica Dental Dra. Mireia Espinosa

Primera visita sense cost!

Inclou radiografia completa, radiografies de detall i fotografies intraorals per elaborar un pla de tractament personalitzat.

- ✓ Ortodòncia
- ✓ Estètica dental
- ✓ Endodòncia
- ✓ Implants dentals
- ✓ Odontopediatria
- ✓ Medicina estètica facial

 Gran Via de les Corts Catalanes, 535, 2n 4a

 Número de telèfon:
636 87 95 10 / 93 454 56 82
 @mireiaespinosaclinicadental

TRUCA'NS!

www.clinicamireiaespinosa.com

La Clínica Dental de la Dra. Mireia Espinosa, un espai de salut i proximitat al cor de l'Eixample Esquerra

A la Gran Via de les Corts Catalanes, 535, 2n 4a, trobareu la Clínica Dental de la Dra. Mireia Espinosa, un centre odontològic pensat per cuidar el vostre somriure des de la proximitat i amb un ferm compromís amb la salut del nostre barri.

Som un equip d'especialistes en les diferents branques de l'Odontologia, apassionats per la nostra feina i en constant formació per oferir sempre els tractaments més actuals i segurs. La nostra visió com a clínica referent de l'Eixample Esquerra és millorar la vida de les persones que ens envolten, promovent una atenció odontològica de qualitat, humana i accessible.

Volem formar part activa de la nostra comunitat, per això ens agradaria col·laborar en activitats socio-culturals i de salut que es duguin a terme al barri. Creiem que treballar plegats —professionals, entitats i veïnat— ens permet sumar esforços per aconseguir un entorn més saludable.

Amb aquest esperit, oferim la primera visita gratuïta, que inclou una radiografia completa de la boca, radiografies de de-

tall i fotografies intraorals, per poder elaborar un pla de tractament personalitzat i integral. El nostre objectiu és sempre la millora global de la salut bucodental de cada pacient.

A més, ens oferim per realitzar xerrades i tallers gratuïts a residències, centres cívics, escoles i centres de salut del barri. Estem convençudes que la formació i la prevenció són la millor eina per cuidar la salut. Ensenyar hàbits i pautes senzilles pot marcar una gran diferència en el benestar de la nostra gent.

Perquè la veritat és que la boca i el somriure no només són la nostra carta de presentació: també són reflex del nostre estat de salut general. Cuidar-los és cuidar- nos.

Us convidem a venir a conèixer-nos i a formar part d'aquest projecte de salut i proximitat.

Clínica Dental Dra. Mireia Espinosa

Gran Via de les Corts Catalanes, 535, 2n 4a

08011- Barcelona

Telèfon fixe: 934545682

Telèfon mòbil: 636879510

Correu: consulta@clinicamireiaespinosa.com

L'avet de Nadal: natural o de plàstic?

La tradició de guarnir un arbre per Nadal és molt antiga i està carregada de simbolisme. Segons diversos estudis històrics, els pobles del nord d'Europa ja decoraven branques verdes durant el solstici d'hivern per recordar que la vida persistia fins i tot en els dies més freds i foscos de l'any. Segles abans de la cristianització de les festes, aquests ornaments vegetals servien per celebrar el retorn progressiu de la llum i per protegir les llars d'esperits i males collites. Amb el pas del temps, aquesta tradició es va anar transformant i va arrelar especialment a Alemanya, on al segle XVI ja es documentaven avets decorats amb pomes, espelmes i figures de paper. Més endavant, mercaders i famílies aristocràtiques van contribuir a estendre l'arbre de Nadal per tot el continent, fins que, amb l'arribada del segle XX, es va convertir en un element gairebé universal de les festes. A casa nostra, la tradició s'hi va consolidar tard, cap a finals del segle XIX, gràcies al contacte amb països centreeuropeus i a la difusió d'imatges populars que el presentaven com un símbol de calidesa familiar i celebració. Avui, l'arbre de Nadal forma part del decorat de moltes llars, encara que, en alguns casos, també ha esdevingut una decisió carregada de dubtes i preguntes ambientals. Cada hivern arriba una qüestió que ja forma part del debat domèstic: què contamina més, un avet natural o un de plàstic?

Són dues opcions ben diferents i cadascuna té els seus pros i contres. Els avets naturals es cultiven en plantacions específicament dedicades a aquest ús i es poden compostar o triturar un cop acabades les festes. Els arbres artificials, en canvi, estan fets principalment de plàstic i integren elements metàl·lics que els donen estabilitat i volum. Per entendre quina opció és més sostenible, una mesura útil és consultar la petjada de carboni associada a cada tipus d'arbre i veure quina diferència hi ha entre les emissions de fabricar, transportar, utilitzar i retirar un arbre natural o un de sintètic. Segons diverses fonts, inclòs un estudi d'anàlisi de cicle de vida dut a terme per la consultoria ambiental Ellipsos (Canadà), un arbre artificial emet entre 40 i 48 kg de CO₂ equivalent, mentre que un avet natural genera aproximadament entre 3 i 3,5 kg de CO₂ equivalent. La diferència per unitat és considerable i situa els arbres naturals en una posició clarament més favorable.

Tot i això, la comparació només és completa si tenim en compte la durabilitat dels arbres artificials, que es poden reutilitzar durant molts anys. Si dividim la seva petjada total entre els impactes anuals dels avets naturals, el resultat és que un arbre artificial s'hauria d'utilitzar com a mínim entre 12 i 15 anys perquè la seva petjada fos comparable a la dels avets naturals i, si encara es fes servir durant més temps, l'elecció de l'avet artificial seria climàticament millor. Tanmateix, 12 anys és un període llarg i, en la pràctica, superior al temps real que duren en moltes

llars, on sovint acaben substituïts abans per desgast o per canvis d'estil o de gustos. És per això que la qüestió ja no és només ambiental, sinó també de coherència en l'ús que en fem. El plàstic no és intrínsecament bo o dolent, però si optem per un producte potencialment durable, cal assumir la responsabilitat de fer-lo durar. Si no estem disposats a mantenir-lo durant més d'una dotzena de Nadals, és probable que un avet natural sigui, en la majoria dels casos, una opció més adequada des del punt de vista ambiental.

A més de la seva petjada inferior, els arbres naturals tenen altres beneficis que sovint passen desapercebuts. El 90% dels arbres de Nadal venuts a la península Ibèrica provenen del Montseny i les Guilleries, de manera que generen activitat econòmica local. Les seves arrels protegeixen el sòl de l'erosió i, un cop retirats, es poden compostar o convertir en biomassa sense deixar residus persistents. Tampoc desprenen microplàstics i, mentre creixen, capturen CO₂ de l'atmosfera, fet que millora el seu balanç climàtic i reforça el rol de l'arbre natural com a opció ambientalment equilibrada.

En conjunt, si comparem exclusivament les emissions, l'avantatge és clar per als avets naturals tret que fem servir un arbre artificial durant més d'una dotzena d'anys seguits. Però, com passa amb tantes decisions del dia a dia, en aquesta qüestió també hi tenen pes els hàbits, les preferències i la manera com vivim les festes. I cal recordar que sempre existeix una tercera opció que segurament és la majoritària, i que no hem mencionat, com és la de no posar cap arbre de Nadal. Des d'un punt de vista climàtic, és evident que és la que genera menys emissions, encara que sigui la menys festiva.

Sigui amb avet natural, artificial o sense avet, que tingueu unes molt bones festes i celebriu un Nadal responsable, sostenible i conscient.

C/ Provença 129 baixos
93 411 21 10

SERVEI DOMÈSTIC
 Manteniment i neteja de la llar, periòdica o puntual
 Neteja finals d'obra
 Neteja de vidrieres i persianes

MANTENIMENT COMUNITATS DE PROPIETARIS
 Neteja d'escaleres, vidres, garatges i zones comunes

ASSISTÈNCIA A PERSONES DEPENDENTS
 Acompanyament personal a la llar i centres hospitalaris
 Ajuda en la higiene personal
 Preparació i administració de menjars

Horaris:
Dies feiners de 7 a 22h.
Dissabtes de 8 a 20 h.
Diumenges i festius de 9 a 14h.

Piscina Olímpica
 Espai Fitness
 Sala de Ciclisme
 Sauna

Bany de Vapor
 Armari d'ús diari
 Classes dirigides
 Pilates

Diferents tipus
 d'abonament mensual
 Classes d'Aquagym
 Cursos de Natació

Paris, 114 • 08029 Barcelona • Tel. 93 410 92 61
 e-mail: psj@natacio.cat • web: <http://www.piscinasantjordi.cat>

Un nou concepte d'atenció per a la gent gran

- Habitacions dobles i individuals amb bany complet
- TV, telèfon directe i caixa de cabdals a l'habitació
- Curtes i llargues estances
- Personal amb àmplia experiència
- Espaiosa terrassa, solarium
- Servei d'animació sociocultural
- Biblioteca, sales de jocs, saló TV, vídeo, perruqueria
- Assistència mèdica-sanitària permanent, recuperació post operatòria i funcional
- Places concertades amb la Generalitat
- Centre de dia

Mallorca, 163
Tel. 93 453 35 00
info@hrficus.com
www.hrficus.com

ELS CINEMES A L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE (3a part)

En aquesta tercera entrega completarem els cinemes que es van instal·lar a l'Esquerra de l'Eixample. De tots els que relacionarem a continuació ja no en queda cap ni, en alguns casos, tampoc a la memòria dels veïns i veïnes del barri. Lluny queda aquella Barcelona amb més de 160 cinemes, quan era la tercera ciutat del món, després de Nova York i París, en quantitat de cinemes.

CINEMA GRAN VIA / CINEMA BOLONIA

El cinema Gran Via estava ubicat al carrer Cortes, 543-545, entre els carrers de Villarroel i Casanova. La seva inauguració va ser el maig de 1909, i va oferir programació fins a mitjans de 1911. Es va edificar en el solar on anteriorment hi havia El Gran Café París, un local que disposava de sala de billar i on es feien concerts. El cinema Gran Via també oferia espectacles de *varietés* i les projeccions de les pel·lícules eren sovint amenitzades per una orquestra.

La seva trajectòria va ser curta i a l'octubre de 1912 tancà les portes.

Un dels darrers anuncis publicat el 8 d'octubre de 1912

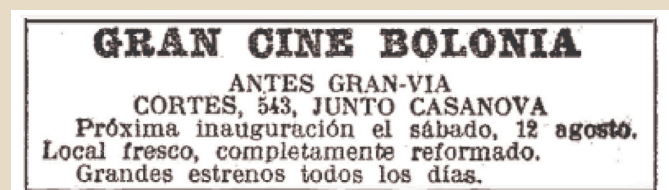

Anunci publicat a La Vanguardia el 28 d'abril de 1911

El 12 d'agost de 1911, el cinema Gran Via canvia de nom i obre les portes com a cinema Bolonia o com a Gran Cine Bolonia, nom amb què sortia a la premsa en les publicacions de la seva programació.

CINEMA ESPLAI / CINEMA ALONDRA

El cinema Esplai va obrir el dissabte 8 d'octubre de 1932 al carrer Còrsega, 227, entre els carrers d'Aribau i Muntaner. Una de les primeres pel·lícules que va projectar va ser *Draps i ferro vell*, protagonitzada per l'actor francès Fernandel. Va ser la primera pel·lícula doblada al català i el primer doblatge que es va fer a Espanya. El doblatge es va realitzar als estudis Trilla de Barcelona.

Anunci publicat a La Vanguardia el 12 d'agost de 1911

Anunci publicat a La Vanguardia el 30 d'agost de 1911

1939. El cinema Esplai en els anys de la Guerra Civil

Acabada la Guerra Civil i d'acord amb la nova normativa, el governador Ramon Serrador Sunyer va canviar els noms de molts cinemes, entre els quals el cinema Esplai, que el 7 d'agost de 1939 passa a anomenar-se cinema Alondra.

EL PASSAT

Memòria del patrimoni històric i social de l'Esquerra de l'Eixample

CINEMA ESPLAI. — HOY, DE 4 A 12. «EN EL PAIS DE LA MIEL» (DIBUJOS EN COLORES). «RECONSTRUYENDO ESPAÑA» (DOCUMENTAL). «DOS FUSILEROS SIN BALA», POR STAN LAUREL Y OLIVER HARDY. «EL IRRESISTIBLE», POR ANNY ONDRA.

Cartellera del 29 d'abril de 1939. Encara no havia canviat el nom.

CINE ALONDRA (antes CINE ESPLAI). — De 4 a 12. Noticiario Fox; «Me los como vivos» (dibujos Popeye); «Amor de húsar», por Magda Schneider; «Miss Incógnita», por Jane Withers.

Anunci publicat a La Vanguardia el 31 d'agost de 1939. Ja figura com a cinema Alondra, però fent referència al seu antic nom.

El cinema Alondra era una sala de barri que oferia una programació doble en sessió continua. Donava servei a la zona de l'Esquerra de l'Eixample on hi ha l'Hospital Clínic i el Mercat del Ninot.

El cinema Alondra el 1952

El cinema Alondra tenia una capacitat de 845 localitats. El 1944 s'hi va dur a terme una reforma integral, i va tornar a obrir el 4 de setembre de 1944. Va tancar definitivament el 1967 i es va enderrocar per construir-hi un edifici d'habitatges. Un dels espectadors que sovintejava les sessions dobles en la seva joventut era Jordi Pujol, segons explica en les seves memòries.

Pati de butaques del cinema Alondra el 1961

CINEMA MAJESTIC

El cinema Majestic estava situat al carrer Aragó, 174-176, en la cruïlla amb el carrer de Casanova, davant el pont del Mico sobre la rasa del ferrocarril. Va ser inaugurat el dissabte 19 d'abril de 1930 i equipat des del principi per a la projecció de pel·lícules sonores.

El cinema Majestic el 1934, al costat de la Casa del Pueblo

L'objectiu del cinema Majestic era ser un cinema familiar, però aquesta intenció de ser un tranquil cinema familiar va fracassar a causa de la seva situació al costat de la Casa del Pueblo del Partit Radical. Això el va convertir en un lloc molt insegur on sovintejaven manifestacions, aldarulls i baralles entre partidaris d'opcions polítiques enfrontades, i algunes vegades fins i tot va haver-hi tirotejos. Aquesta circumstància va provocar que els veïns optessin pel cinema Splendid, un cinema que estava un carrer més avall, a Consell de Cent entre Casanova i Villarroel.

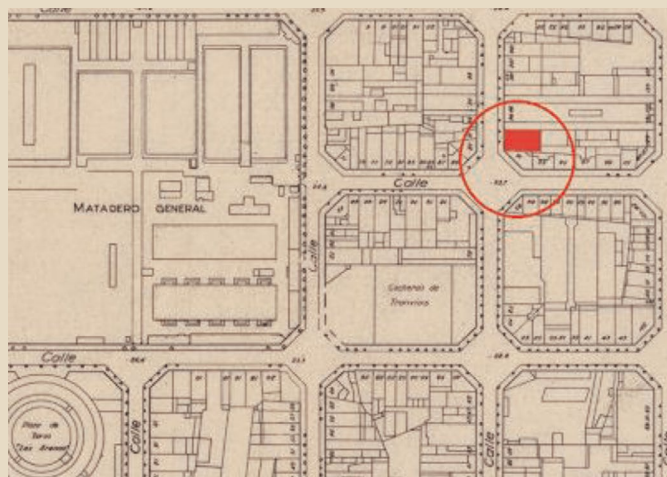

El cinema Majestic al costat de la Casa del Pueblo i el pont del Mico

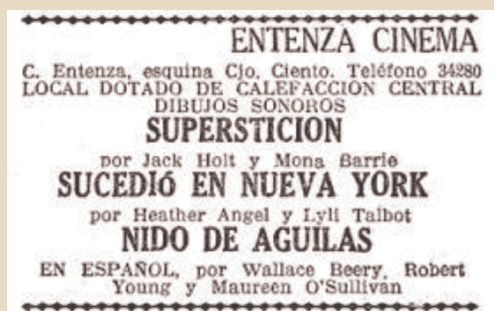
La vida del cinema Majestic es va desenvolupar durant els anys de la República, ja que durant la Guerra Civil va patir els bombardejos del 1938 que varen impactar sobre la Casa del Pueblo i també sobre el cinema que estava al costat mateix, fet que el va deixar molt malmès i en estat ruïnós. Un cop acabada la guerra no es va reconstruir. Posteriorment, s'hi va instal·lar la fàbrica de gelats i productes d'alimentació Frigo; cap a finals dels anys seixanta s'hi va construir el gratacel de vint-i-dos pisos que avui dia es troba al xamfrà del carrer Aragó amb Casanova.

CINEMA ENTENZA

El cinema Entenza va obrir el dissabte 28 de febrer de 1931 al carrer Entença, 90-92. El local estava dotat de calefacció central i donava servei, juntament amb el cinema Eslava, a la part del barri al voltant de l'Escorxador i la presó Model, la més propera al barri de Sants.

Emplaçament del cinema Entenza, prop de l'Escorxador General, en un plànol municipal dels anys trenta (Font: Institut Cartogràfic de Catalunya).

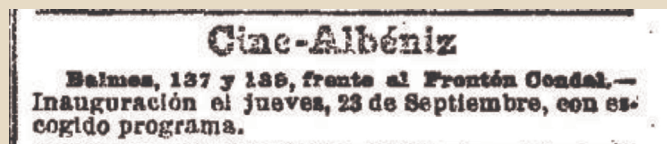

Anunci a La Vanguardia de la programació de l'11 de gener de 1936

El cinema Entenza va funcionar regularment durant tot el període republicà fins a l'esclat de la Guerra Civil quan comença a desaparèixer de la cartellera. A partir de 1939 es va convertir en un servei de menjador social a càrrec de l'Auxilio Social del règim franquista. Després només se'n té notícia pels anuncis a la premsa que el posaven a la venda o lloguer com a local cinematogràfic, sense que hi hagi constància d'una nova reobertura. Sí que n'hi ha, en canvi, de la seva desaparició definitiva el 1942.

CINE ALBÉNIZ / CINELÍN / SALA PARTHENON / PARTHENÓN CINEMA

El cinema Albéniz estava situat al carrer Balmes, 137, davant del desaparegut Frontón Condal. Segons un anunci de *La Vanguardia*, la inauguració va ser el 23 de setembre de 1909.

Anunci de la inauguració del cinema Albéniz

Degut al poc èxit de la sala i després de fer-hi una reforma, van tornar a obrir al cap de tres mesos com a cinema Cinelín. Així doncs, el 24 de desembre, nit de Nadal, *La Vanguardia* anuncia "un variado programa con estreno de películas"; això sí, s'hi detallen els preus d'entrades i consumicions.

Anunci del 24 de desembre de 1909 a La Vanguardia

Malgrat tot, veient que la sala no tenia l'acceptació desitjada del públic, van intentar oferir-hi concerts, actuacions i diferents actes públics. Posteriorment el local es va convertir en el Centro Benéfico Social Parthenon.

Entrada al Teatre Parthenon en l'època de la República (1933)

Durant els anys de la Guerra Civil s'hi va representar teatre clàssic, així com cinema orientat bàsicament al públic infantil.

Acabada la Guerra Civil, el local es converteix exclusivament en cinema, però la seva vida durant el franquisme és curta i tanca definitivament durant la temporada 1942-43.

Programació Cinema Parthenon del 2 de gener de 1940. (Font: Hemeroteca La Vanguardia)

CINEMA MIRIA

El cinema Miria estava situat al carrer Provença amb el passatge Mercader i, tot i estar fora dels límits de l'Esquerra de l'Eixample, entre Balmes i Rambla de Catalunya, tenia una gran influència en aquella zona més propera al nostre barri. Va obrir les portes el mes de març de 1924. A les cartelleres dels diaris s'hi anunciava com a *Aristocrático Cine*.

Cinema Miria, a la dreta de la imatge, en la cruïlla de Provença i passatge Mercader el 1934 (Foto: Sánchez Català. La Vanguardia)

Durant l'etapa republicana, el diumenge 25 de març de 1934, el local va ser protagonista d'un atacament. En el moment de recollir la recaptació del cinema, dos cotxes van barrar el pas dels cotxes dels agents i seguidament els atacadors van obrir foc contra els agents. El resultat van ser un mort i dos ferits. Els lladres se'n van endur 17.733 pessetes.

Una entrada del cinema Miria del 1928 (Col·lecció Rudolf Aguado)

Acabada la Guerra Civil, el Miria va obrir les portes el mateix 1939. Durant el franquisme es va mantenir com a cinema de reestrena amb programació doble. Va tancar l'any 1962 i fou ràpidament enderrocat. En el seu lloc s'hi va construir un edifici d'oficines amb façana de vidre.

CINE MODELO

No es disposa de gaire informació sobre aquest cinema, però sabem que estava ubicat al carrer Aragó, 135, entre Comte Borrell i Comte d'Urgell. Va ser una de les primeres sales de cinema obertes a l'Esquerra de l'Eixample i va estar actiu almenys durant l'any 1909.

Anunci a la premsa el 1909 (Font: Hemeroteca de La Vanguardia)

SALÓN CUPIDO

Va ser inaugurat a finals de 1911 i estava ubicat al carrer Universitat, 145 (avui Enric Granados) amb el carrer Indústria (avui carrer París). El local era gestionat per la mateixa empresa propietària del cinema Lesseps i, a banda de les projeccions cinematogràfiques, oferia espectacles de varietats i atraccions. El darrer any es va dedicar també a representacions teatrals d'òperes i sarsueles. Va tancar l'any 1914.

Anunci del 21 de març de 1914 a La Vanguardia

Jaume Gómez

VOCALIA DE LA MEMÒRIA HISTÒRICA / Col·lectiu Full Memòria Històrica Patrimonial i Social.

Equip de redacció: Mercè Tatjer Mir, Ricardo Vergara Franceschi, Alfons Santamaria, Jaume Gómez, Jaume Freixa.

Correu electrònic: lamemoriahistoricae.e@gmail.com Web: www.avvee.cat/articles-publicats/

Ens podeu trobar el primer dilluns de cada mes de 18.00 a 19.00 h a la seu de l'AVVEE. Carrer Calàbria, 262.

Tel. 934532879

L'esquerra acomplexada no redistribueix la riquesa, sinó que socialitza la pobresa

Vivim uns temps en què l'esquerra, tradicionalment vinculada a la defensa dels drets socials i a la justícia redistributiva, sembla haver perdut part del seu nord ideològic. Ja no és l'esquerra que sacsejava consciències, sinó una esquerra acomplexada, insegura, que prefereix no incomodar i que sovint es limita a repetir eslògans fàcils, gairebé publicitaris, pensats per guanyar vots, més que per canviar estructures.

Aquesta deriva populista es concreta en una política de gestos i en accions simbòliques amb poc impacte real. I el gran risc d'aquesta actitud és que acabi convertint la pobresa en un bé comú: no perquè l'hagi combatuda amb èxit, sinó perquè n'ha fet un repartiment equitatiu. Tothom hi perd, però tothom ho fa de manera més o menys igual.

Socialitzar la pobresa no és redistribuir la riquesa, la qual roman en mans dels de sempre. Reduir expectatives col·lectives, penalitzar l'esforç o dissenyar polítiques que igualen a la baixa genera sensació de justícia a curt termini, però acaba desgastant el teixit social i eixuga la iniciativa. Dir que una esquerra és "acomplexada i populista" vol dir que actua amb manca de convicció ideològica i que recorre a missatges simples per guanyar suport, sense transformar realment el sistema.

Socialitzar la pobresa equival a afirmar que, en lloc de redistribuir la riquesa o millorar les condicions de vida, no més s'uniformitza la precarietat, i es reparteix la manca en lloc de la suficiència i del benestar.

Dret a l'habitatge? És clar que sí. I per què no també dret a un sou just que permeti poder comprar o llogar al 25 % de la ciutadania que encara no en té? Dels sous no se'n parla. I

per què no, més important encara, una Catalunya que no es limiti a oferir als seus ciutadans un raquític 1,5 % d'habitatge públic, a anys llum del 13 % de Finlàndia, del 23 % d'Escòcia, del 24 % d'Àustria, del 60 % de Viena i del 10 % del conjunt d'Europa?

Els és més fàcil als poders públics omplir-se la boca de promeses de centenars de milers de nous imaginaris habitatges públics que no pas fer-los de debò, i traslladar el problema a la ciutadania regulant-ne el preu. Si el problema l'hem d'arreglar els ciutadans, ens haurem de preguntar per què el volem, l'Estat.

Cal que ens preguntem també de què ens serveix una esquerra que malgrat haver exercit el poder en totes les institucions durant dècades –quaranta anys a l'Ajuntament de Barcelona, quinze anys a la Generalitat i vint-i-cinc anys al Congreso de los Diputados– no ha estat capaç ni és capaç de fer pagar impostos als més rics havent tingut el poder de fer-ho, ni tampoc de construir un mínim percentatge d'habitatge social necessari. Una esquerra que la gran esperança que ofereix als ciutadans són les seves paraules buides – que ja cansen de tant sentir-les–, però no pas fets.

Aquesta reflexió pot servir com a punt de partida per debatre:

- Quins límits té l'esquerra actual?
- Redistribució vs. creació de riquesa: quin equilibri és just?
- Populisme d'esquerres vs. transformació estructural.

Francesca Miró i Caudet

EL BARRI

Acte de cloenda de les Primeres Jornades de Patrimoni a l'Esquerra de l'Eixample

La Vocalia de Patrimoni Històric i Social va celebrar el passat dia 23 d'octubre l'acte de cloenda de les Primeres Jornades de Patrimoni a l'Esquerra de l'Eixample. L'AVVEE ha estat la primera entitat del barri que ha pogut dur a terme un acte públic en el recentment inaugurat edifici Estel, després de molts anys d'estar tancat i després d'haver hagut de suportar, els darrers temps, els sorolls i les molèsties de les obres en el veïnat.

A l'acte de cloenda hi van assistir representants de l'Ajuntament i entitats del barri, però cal fer esment de la

gran afluència de veïns i veïnes: la sala d'actes es va omplir de gom a gom amb més de 350 persones, que van gaudir de l'oportunitat de poder veure una part de l'edifici.

El motiu de fer aquest acte especial de cloenda dins el 50è aniversari de la fundació de l'AVVEE era explicar la feina feta durant tot l'any per mitjà de diversos actes amb ponències, que tenien la voluntat de donar a conèixer la part històrica i patrimonial que tenim al barri. Van ser més de dotze conferències que van explicar des del que podem

considerar el primer assentament, passant per la trama Cerdà, fins a les construccions de les primeres fabriques i els moviments socials; també es va parlar dels edificis tant modernistes com racionalistes, per acabar fent referència als refugis antiaeris.

A l'acte es van convidar els altres quatre barris que formen el Districte de l'Eixample que, per primer cop, es presentaven conjuntament. També hi van participar els barris de les Corts i la Font d'en Fargues, en companyia del president de la Favb, que va pronunciar unes paraules d'agraïment.

La presidenta del Col·legi d'Arquitectes també hi va assistir i va pronunciar un discurs d'agraïment per la invitació en què, a més, donava suport a la feina duta a terme

conjuntament amb la Vocalia i el grup d'arquitectes de l'Eixample.

Finalment, els historiadors Xavier Cazenueve, Rafa Burgos i Josep Maria Comtel, ponents durant tot l'any de les jornades, van participar en un col·loqui moderat per la periodista Anna Utiel.

La Vocalia participa en els actes sobre el patrimoni que es duen a terme en altres entitats de la ciutat; d'aquesta manera volem contribuir a mantenir els valors de la memòria perduda o oblidada i lluitar per la conservació patrimonial del barri.

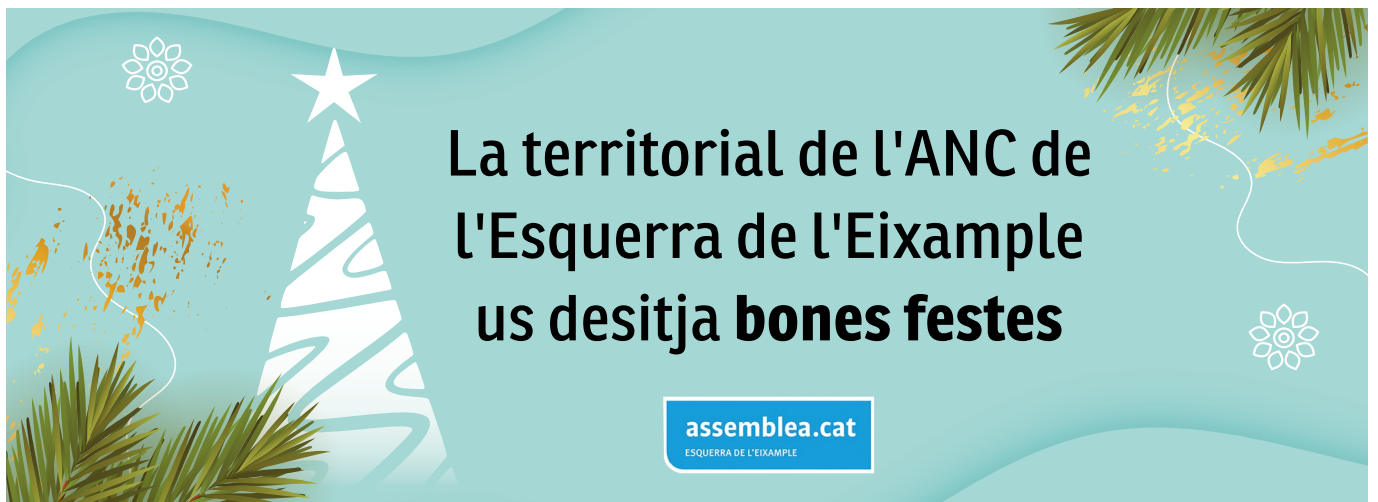
Ens agradaria poder ampliar l'equip actual amb noves incorporacions de veïnes i veïns que ens ajudin a fer millor la tasca que ens hem proposat. Per aquest motiu, us fem arribar el nostre correu i el nostre número de telèfon; escribiu-nos o truqueu-nos i de seguida ens posarem en contacte amb vosaltres.

Moltes gràcies al barri i a l'AVVEE pel suport.

Vocalia de Patrimoni Històric i Social

lamemoriahistorica@gmail.com

Tel. AVVEE: 934532879

Jardins Montserrat: una necessitat i una oportunitat!

La plaça dels Jardins Montserrat es troba en un interior d'illa, parcialment obert a l'exterior pels carrers Rosselló i Còrsega, i obert totalment pel carrer Rocafort, al districte de l'Esquerra de l'Eixample.

L'accés per Còrsega està totalment cobert per una tanca fixa exterior i per dues tanques fixes interiors. L'accés per Rosselló té una tanca fixa lateral i la tanca fixa de l'actual pipicà. I hi ha una altra tanca a la zona infantil. Puntualment, s'instal·len tanques mòbils quan es renova l'espai verd, que cada any és conseqüència del deteriorament originat per l'ús incorrecte d'aquestes zones.

Una necessitat: el descans nocturn dels veïns al seu domicili

Aquest descans, tot i ser un dret fonamental recollit pel Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH), no s'aconsegueix.

Tota la tanca indicada no soluciona el problema del descans nocturn dels veïns, ja que els seus balcons i finestres donen a la plaça; ni tampoc dels residents de Las Arcadias. És a dir, queden afectats els carrers Rosselló, Còrsega, Calàbria i la frontal de Rocafort.

Hi ha tres problemes nocturns: la inconsciència d'un petit grup de joves que incompleixen l'horari del Casal; l'incivisme d'un petit grup de tenidors de gossos que usen l'interior de la plaça tant de nit com de matinada perquè els seus gossos juguin i bordin; i el pitjor, la inseguretat per als grups que hi acudeixen de matinada des de dues discoteques properes, que, barrejant alcohol i altres substàncies, acaben originant baralles amb el resultat, fins avui, de dos morts per apunyalament i desenes de contusionats.

En resum, a l'interior de la plaça s'hi produeixen a la nit tota mena d'actes que alteren i perjudiquen el descans dels veïns i veïnes i tenen efectes nocius sobre la salut mental, tal com observa el CAP Borrell.

Davant d'això, els veïns plantegen la necessitat que tota la tanca actual es reconverteixi en una única tanca que, igual que ja passa al costat del carrer Còrsega, envolti el perímetre interior de la plaça (carrers Rocafort i Rosselló), amb tres entrades (costat punt verd, punt infantil i costat Rosselló) que es tanquin a la nit, i que també es tanqui a la nit l'actual pipicà perquè els tenidors de gossos no puguin fer servir l'interior de la plaça en aquestes hores.

D'aquesta manera, la nit serà respectada per fi i permetrà descansar les persones que hi viuen. Això ha d'anar unit al compliment de l'horari del Casal, que indica que es tanca a les 22 h.

Així també s'evitarà la recurrència a la Guàrdia Urbana, i s'actuarà com a la majoria de places on els problemes esmentats es repeten: les Corts (parc de la Colònia Castells), el Poble Nou (Can Culleres), l'Esquerra de l'Eixample (Jardins d'Emma), l'Hospitalet (parc de la Marquesa), etc.

El cas proper de la Colònia Castells és un exemple clar per a Jardins Montserrat: es trobava parcialment obert pel carrer Montnegre i totalment per Taquígraf Serra i Equador, però la tanca de tancament amb tres entrades s'ha ajustat per tenir tancat l'accés a la nit. Ha passat una cosa similar amb els Jardins d'Emma, on es tanca la part oberta de Viladomat.

I l'**oportunitat**. Vivim un moment d'emergència climàtica. Està demostrat. L'AVVEE va organitzar una jornada sobre aquesta qüestió amb motiu del seu 50è aniversari.

I tindrem el test de Barcelona a 50°C que anuncia l'Ajuntament. Els veïns dels Jardins Montserrat vivim a l'Eixample, on les xifres de contaminació per vehicles són terrorífiques (dupliquem les xifres previstes per la UE i tripliquem les de l'OMS) i escassegen les zones verdes (és el districte amb més població de Barcelona, 256.000 habitants, i tenim la menor ràtio de verd, juntament amb Gràcia -1,77 m² x habitant-, mentre que l'OMS indica que n'hauríem de tenir 9 m²). I vivim i viurem les onades de calor.

No podem organitzar el trànsit, encara que en la darrera revista de l'AVVEE s'hi apuntaven idees per reduir l'entrada (i sortida) de vehicles a la ciutat, com incentivar el transport públic (TP) o la rebaixa fiscal en la renda per als imports destinats per cada persona al TP, tal com ja fan empreses tant del Baix Llobregat com del Maresme.

Però sí que podem actuar sobre l'entorn: convertir en eixos verds carrers amb trànsit marginal com Rosselló, Còrsega i Rocafort des de Josep Tarradellas a Urgell, a Viladomat i a avinguda de Roma, cosa que faria augmentar la superfície de zona verda, de manera que apujaríem la ràtio a 3,45 m².

A més, s'hi podria afegir la zona verda de 14.026 m² que el projecte de La Model preveu. I, juntament amb els laterals verds de Josep Tarradellas per a la zona ZUC, seria possible que els tenidors de gossos tinguessin una zona segura, d'1 km, perquè els animals poguessin córrer lliures sense generar molèsties.

Els xamfrans d'aquests carrers podrien acollir bancs, a més de més verd, i fins i tot destinar-ne alguns a zona per a ús de les persones grans que passegen amb els gossos.

I la plaça dels Jardins Montserrat? És un moment perquè tots els veïns aportin les seves idees -infants, pares i mares, gent gran, comerciants, etc.-, i indiquin com entenem que hauria de ser la plaça: zones verdes, jocs infantils, cal·listènia per a gent gran, terra de la plaça, laterals de les voreres, escocells dels arbres, jardineria vertical, disposició d'arbres, ombres i bancs, dipòsit pluvial, plaques solars, etc., a més dels usos interiors.

Espai Lola Anglada: obert a tothom (nens -biblioteca, jocs, contacontes...-, grans, Ràdio Eixample, pòdcast per a joves, paper de comerciants...).

Hort de la Lola: quin ús seria l'òptim, paper de les escoles i nens...

Pipicà: si el seu espai es destina a la plaça, els seus usos es poden reubicar en xamfrans i eix verd Rosselló-Nicaragua al costat d'edificis industrials, o a l'avinguda de Roma. El correcà es pot traslladar a la zona d'usos compartits de Josep Tarradellas.

Amb totes les idees i propostes, es pot fer una estadística, sobre la qual el COAC (Col·legi d'Arquitectes de Catalunya) pot elaborar una(es) proposta(es) que els veïns i veïnes podrien votar en referèndum per ser presentades a l'Ajuntament el 2026, any de l'arquitectura a Barcelona.

Com dèiem, l'Eixample és el districte més poblat de Barcelona, i per això és el que més aporta a les arques de

l'Ajuntament; per tant, tenint en compte l'ordinalitat, també hauria de ser el districte que més inversions rebés del consistori, ja que tenim concentrats la majoria de problemes: habitatge, zones verdes, contaminació, salut física i mental...

Podríem continuar amb cadascuna de les 420 illes de l'Eixample, per convertir-les en una comunitat energètica (jardineria vertical, plaques solars, energia verda).

Si les persones som actives, ara tenim una oportunitat única, ja que podríem aconseguir millores evidents pensant en el futur que tindran els nens i nenes del barri.

Fabio Peñafiel

Grup del Veïnat dels Jardins Montserrat

Pregó a càrrec de Jaime Palomera per a la Festa Major de l'Esquerra de l'Eixample

No sé si a vosaltres us ha passat. A mi, sí. Et trobes un amic o un conegut d'un altre indret, li dius que vius a l'Eixample, i la reacció és més aviat freda. No et responen, "oh, quin barri més maco!". De fet, ni tan sols pensen "oh, quin barri". En realitat, el que pensen és que a l'Eixample no hi ha barri.

Hem d'entendre la mirada del foraster. És clar, a simple vista, l'Eixample trenca amb la idea tradicional de barri: un conjunt de carrers estrets, cases baixes i places petites. Els carrers amples i les illes de l'Eixample, totes amb la mateixa forma, fan que sembli menys íntim, fins i tot menys humà. Barris com Gràcia o Sant Andreu potser transmeten més sensació de poble dins de la ciutat.

Jo tinc una experiència completament diferent. Tot i els canvis de casa, fa molts anys que visc amb la meua parella al districte de l'Eixample. Les meves filles hi han nascut i s'hi han criat. Malgrat totes les vegades que semblava que marxàvem, sempre hi hem acabat tornant. I de fet, d'aquí a poc ens instal·larem a l'Esquerra de l'Eixample, aquesta vegada de forma indefinida.

És veritat que l'Eixample Esquerre és molt gran: una ciutat dins de la ciutat on vivim més de 100.000 persones. Però, dins d'aquesta espècie de ciutat, hi conviuen milers de petits mons, i cadascun de nosaltres viu en un.

El meu món, com el dels meus veïns, és el que passa en poc més de sis illes de l'Eixample. Fa molts anys, una veïna em va dir que a la gent d'aquest barri, si ens fan anar més enllà de quatre o cinc carrers, ja ens posem nerviosos. Perquè considerem que és tot un viatge, fora de la nostra zona de confort. Fora del nostre petit món.

Aquest petit món està fet d'una quantitat infinita de vincles molt més forts del que sembla. Les cases dels amics. L'escola, i el camí entre la casa i l'escola. La feina. L'ambulatori, l'hospital, el parc on juguen les nostres filles. El Joan

Miró i els Jardins Montserrat. Les biblioteques. Els palaus del poble, béns i serveis universals.

Però també les petites llibreries del barri. La pastisseria. La perruqueria. El basar on comprem les manualitats per a les nenes i els tubs de sabó per fer bombolles. El restaurant i el bar de confiança. Malgrat tots els canvis, molts d'aquests comerços els segueixen portant veïns del barri. I trobar-te'ls cada cop que hi vas et produeix una sensació agradable, com que tens un lloc al món. Que aquest és el teu lloc. És una cosa única, un tresor.

Quan era petit i vaig visitar el districte de l'Eixample per primera vegada, en una excursió, va ser amb l'escola. Teníem 13 anys. Anàvem a veure la forma de les illes de cases, totes amb els xamfrans de 45 graus, i el Modernisme. De fet, havíem de fer un treball sobre el Modernisme, les cases increïbles de la burgesia, amb els seus mosaics, galeries i balcons de ferro forjat. Era a la Dreta de l'Eixample, és clar.

Però el que no sabíem aleshores, i el que molta gent no sap, és que el projecte de l'Eixample originalment aspirava a una ciutat igualitària i saludable. Abans de projectar l'Eixample, l'ldelons Cerdà va estudiar la vida de la ciutat vella i va quedar impactat per les desigualtats i les condicions insalubres de les famílies treballadores. Va ser dels primers a entendre que els barris no eren només carrers i cases, sinó comunitats de persones que necessiten viure amb dignitat.

El seu pla era revolucionari: una ciutat sense un centre privilegiat, amb illes iguals per a tothom, amb habitatges ben ventilats i assolellats, amb arbres i espais verds a cada illa, i amb tots els serveis necessaris per a una vida plena. Cerdà posava les persones al centre del seu projecte, a diferència de la majoria d'arquitectes i enginyers de l'època.

Però aquesta visió va ser desvirtuada ràpidament. L'especulació i els interessos privats es van menjar milers d'es-

Jaime Palomera, pregoner de la Festa Major

pais verds, van construir dins dels interiors d'illa i van trencar la idea original d'una ciutat oberta i igualitària.

Aquella especulació no ha desaparegut mai, com les onades del mar. Però en els darrers vint anys s'ha intensificat i suposa una autèntica amenaça per a la infinitat de petits mons que componen aquest gran barri.

A casa ho hem viscut en primera persona. Fa deu anys vam rebre un burofax: teníem dos mesos per marxar o acceptar una pujada del lloguer del 30 %. On portaríem la nostra filla a escola? On viuríem? Tot d'una, el nostre petit món començava a trontollar. I quan trontolla l'habitatge, trontolla tot.

Malauradament, massa famílies del barri han viscut situacions semblants. Algunes es deixen bona part del sou per pagar la casa, bastantes han hagut de marxar, i d'altres veuen com els seus veïns són substituïts per turistes o estudiants de pas. Mentrestant, cada cop hi ha més pisos buits o infrautilitzats, en mans de grans fortunes que no viuen aquí.

L'especulació immobiliària no només escanya qui no té la casa garantida, sinó que va erosionant el teixit veïnal a poc a poc. A l'Eixample Esquerra això es veu clarament: d'una banda, una població que envelleix; de l'altra, una població flotant, sense arrelament. És el model que imposa l'ús de les cases com si fossin un actiu financer del qual treure la màxima renda: on abans es demanaven 900 euros per un pis, ara se'n demanen 1.000 per una habitació. Els allotjaments temporals substitueixen les cases. Les habitacions substitueixen les famílies. No és estrany que cada cop hi hagi menys nens: només hi ha menors d'edat en dos de cada deu pisos.

L'habitatge és la clau de volta de la ciutat. És el que en defineix el futur. Pots regular-lo per garantir que ningú hagi de patir per casa seva i el seu futur, i perquè el teu barri sigui tan divers i ric com el que havia imaginat Cerdà. O pots regular-lo per convertir-lo en un producte borsari que dona molts beneficis, però només per a la minoria que pot jugar al Monopoly, a costa d'empitjorar la vida de la resta.

Davant d'això, tenim un tresor increïble, que és la solidaritat veïnal. Com la que va mostrar el veïnat de Casa Orsola, quan fa més de tres anys va decidir plantar-se davant del fons voltor que volia desnonar-los. Com la solidaritat que van mostrar moltíssims veïns de tot l'Eixample Esquerra, penjant banderoles de suport a la Casa Orsola als balcons. Aquella fraternitat entre veïns molt diferents és el que mou la història.

I és la mateixa solidaritat que aquests dies mostrem amb el poble de Palestina. Pot semblar llunyà, però no ho és. Perquè el que està en joc és el mateix dret universal a viure amb dignitat, amb llibertat i amb un futur digne per als fills i les filles. Davant d'aquells que creuen que poden trepitjar l'altre, fins i tot destruir-lo, amb l'únic objectiu d'acaparar i especular, nosaltres diem prou. Quan defensem això aquí, també ho estem defensant allà. I quan ho defensem allà, també ho estem defensant aquí.

Casa Orsola va demostrar que el futur d'un barri com l'Esquerra de l'Eixample no està escrit, sinó que l'hem d'escriure entre totes i tots. No està escrit enlloc que un barri com el nostre hagi de perdre el que el fa especial, que és la seva gent i la seva diversitat, o la seva llengua.

I, de fet, la història ja ens ensenya el camí. Va ser el veïnat qui va aconseguir que l'escorxador es convertís en un parc i no en blocs de ciment. Va ser el veïnat qui va salvar els arbres del parc Joan Miró. Ha estat el veïnat qui ha lluitat perquè els carrers al voltant de les escoles siguin més segurs i lliures de contaminació. I és el veïnat qui ha fet pinya perquè els nens i les famílies puguin anar junts en bicicleta, donant vida al Bicibús.

La festa major representa, precisament, aquest "fer pinya", aquest espai de trobada. L'Eixample és un dels pocs districtes que no provenen d'un poble antic, i per això no tenia plaça central ni tradició de festa major: s'ha hagut de crear.

I és gràcies a festes i iniciatives veïnals que avui, en aquest barri, tenim moviments tan potents com els que reclamen eixos verds i carrers per als vianants, o la recuperació d'espais com Germanetes o els Jardins Montserrat.

Aquest és l'esperit de l'Esquerra de l'Eixample: un barri que, tot i les pressions i les dificultats, sap fer comunitat, sap defensar la seva gent i sap celebrar-se. I això és, en definitiva, el que avui celebrem plegats.

Perquè, al final, el que fa gran un barri no són només els seus carrers, ni les seves illes, ni els seus edificis. El que fa gran l'Esquerra de l'Eixample és que dins de cadascuna d'aquestes illes hi batega un petit món: el vostre, el meu, el de cada veí i veïna. I quan tots aquests petits mons es troben, quan es reconeixen i es donen la mà, aleshores passa una cosa increïble: que l'Eixample, que molts veuen com un lloc fred i inhòspit, es transforma en el que realment és: una comunitat viva, diversa i solidària. I avui, amb aquesta festa major, celebrem justament això: que els nostres petits mons, junts, poden fer un barri immens.

#JoSocDelCATA

CATA

TAMBÉ **ÉS NOIA** DE

DOIA

UB CATALUNYA

Ets noia i vols jugar a futbol?

La **temporada 2023-24** la **UB CATALUNYA** estrena **secció femenina**

Entitat adherida a
Agrupació de Futbol de Clubs i penyes del FC Barcelona

VINE AL CATA!

Carrer Viladomat 269

934 280 667

oficina@cataloniaub.com

2025, any de celebració

Estem acabant el 2025, que ha estat l'any de celebració del nostre 50è aniversari.

Des de les pàgines de la revista us hem anat informant de totes les activitats i us hem convidat a participar-hi. També vàrem enviar a totes les sòcies i socis la invitació per participar en l'acte inaugural d'aquestes celebracions, que va fer-se al Teatre Villarroel.

Avui, doncs, es tracta només de fer un recordatori de la commemoració i un agraïment a totes i tots els que hi heu participat.

En primer lloc, volem agrair a la comissió del 50è aniversari la seva feina, sense ells hauria estat impossible. Des de la comissió vàrem dissenyar com seria la celebració, que era imprescindible fer i fer bé.

El projecte, al nostre entendre, era ambiciós: el primer acte de celebració es va fer al mateix lloc i el mateix dia, però 50 anys després de la primera assemblea fundacional de l'Associació a La Villarroel.

Una exposició i un documental per explicar la feina que hem dut a terme els últims cinquanta anys per millorar el nostre barri.

Hem editat un número especial de la revista en el qual vàrem fer aportacions totes les vocalies. També hi vàrem publicar articles memorables de persones que han estat imprescindibles per a la nostra associació, fins i tot d'algunes que malauradament no són ja entre nosaltres.

Destaca el concert de celebració fet al Paraninfo de l'Escola Industrial, amb l'Orfeó Gracienc i la brillant cantata composta per Albert Guinovart i Esteve Miralles *Cerdà: la força de la civilització*.

Hem organitzat conferències i debats al llarg d'aquests mesos per reflexionar plegats sobre com era i com és el nostre barri, sobre la feina feta i la que queda per fer. També per meditar sobre el nostre futur.

Crec que podem estar molt satisfets dels resultats i de com ha participat la gent del barri en totes les activitats; per a això, ha estat molt útil el nostre grup de WhatsApp constituït per gairebé un miler de persones.

El passat dia 11 d'octubre, en el sopar de la Festa Major, vàrem donar per acabats els actes de celebració del nostre 50è aniversari.

Ara només ens queda fer molt explícit el nostre més sentit agraïment a la comissió del 50è aniversari per l'organització, a totes les companyes i companys que hi heu col·laborat amb la vostra feina, i a totes les veïnes i veïns per la vostra participació.

Moltes gràcies també a l'Ajuntament de Barcelona, Districte de l'Eixample, per la seva aportació econòmica; a la Diputació de Barcelona per cedir-nos el Paraninfo de l'Escola Industrial; a l'Orfeó Gracienc; a Focus per cedir-nos la sala de La Villarroel; al Centre Cívic Golferichs; al Centre Cívic Urgell; a la Biblioteca Joan Miró; a La Model, i al Mercat del Ninot per cedir-nos els seus espais per mostrar la nostra exposició al barri. A tots: GRÀCIES!

Acabem amb una breu reflexió: alguns hem trobat a faltar, i ens ha dolgut, que el passat 10 de novembre, en la cerimònia d'entrega de les Medalles d'Honor de la ciutat,¹ l'Ajuntament de Barcelona no en concedís una a l'Associació de Veïns i Veïnes de l'Esquerra de l'Eixample, en reconeixement de la feina feta pel nostre barri durant aquests 50 anys. Ho mereixia i hauria estat un bon final, un final feliç!

Trini Capdevila

Vocalia de Comunicació, Imatge i Participació

1. La Medalla d'Honor de Barcelona té per objecte distingir aquelles persones físiques, jurídiques o entitats, nacionals o estrangeres, que hagin destacat en la defensa de la ciutat, així com en la defensa de les virtuts i valors cívics.

Record

El passat 27 de setembre ens va deixar el nostre estimat amic Enric Reche. Malauradament, no vam ser a temps de publicar a la revista de setembre un recordatori de la seva pèrdua.

L'Enric ha estat per a nosaltres un amic veritable, una persona entranyable, discret, generós..., un d'aquells amics amb els qui sempre podies comptar. El buit que deixa és immens, i encara, després d'aquests dies, ens costa acceptar que ja no hi és. Però a poc a poc anem assimilant-ho, i ens consola saber que el portarem sempre amb nosaltres, en el record i en el cor.

La colla va néixer quan vàrem fundar l'Associació de Comerciants Eix Model-Sopena, avui Nou Eixample, i l'Enric n'era el tresorer. Com a membres de la junta directiva, estàvem implicats en moltes de les activitats del barri, i la Festa Major era sempre un moment d'intens compromís. De tots aquells moments compartits,

sorgiria una amistat que ha perdurat al llarg del temps, fins avui.

Avui volem recordar també el seu ferm compromís amb l'Associació de Veïns. L'Enric n'era soci des de feia molts anys, i en moments clau va estar sempre a l'avantguarda de les iniciatives més importants del barri. El recordem especialment en la campanya per aconseguir l'espai de gent gran de Rosselló després del tancament del CAP. També va ser actiu en la recollida de cartes per demanar el tancament de la presó Model. Un record especial és el del 26 de març de 2004, quan ens va acompanyar, juntament amb molts altres veïns, a entregar les 12.700 cartes a les autoritats: anàvem carregats de cartes i d'esperança, amb la il·lusió d'aconseguir aquell tancament per al qual tant havíem lluitat. (A la foto, l'Enric és el primer a l'esquerra.)

Massiva entrega de firmes per reclamar canvis en el projecte urbanístic de la Model

L'Enric va ser també una peça clau en les activitats de la Festa Major. Cada any, a l'organitzar el sopar de carrer Provença, ell hi era, col·laborant amb la venda de tiquets des de la perruqueria de la seva dona, la Marisun, i també en el muntatge del sopar. Però si hi ha una activitat que ell va gaudir i en què va ser sempre present, fins que la malaltia li va permetre, va ser a fer el cremat el dia de les havaneres. Li encantava, i mai hi faltava. Aquest any, quan vam fer la cantada d'havaneres, ho vam fer en memòria seva.

Així era l'Enric: sempre disponible, sempre generós, sempre discret. Un amic que donava el millor de si mateix sense esperar res a canvi.

Descansa en pau, amic, sempre et recordarem.

Colla Pesigolla

Commemoració dels 50 anys de la democràcia

Al taller de Memòria 3 hem parlat de la commemoració dels 50 anys de la democràcia i hem buscat paraules i expressions que puguin recollir les nostres emocions. Amb aquesta finalitat i a través d'aquest escrit, el nostre company Antonio Puig les expressa.

Tallerista: **Carme Álvarez**

El jovent no ha viscut en carn pròpia el que és el feixisme, i no s'adona que el que avui dia és normal fa 50 anys no ho era.

La democràcia és, entre molts altres conceptes:

«Poder opinar. Poder creure en Déu. Poder no creure-hi.

Poder ser de dretes, d'esquerrres, de centre. Poder no ser de res. Poder avortar. Poder casar-se amb qui vulguem. Poder divorciar-nos les vegades que vulguem.

Poder ser monàrquic. Poder ser republicà.

Poder morir amb dignitat.

Poder ser nacionalista, progressista o conservador.

Poder estudiar en la teva llengua. Poder estimar sense por.

Poder lluitar per les teves creences. Poder qüestionar els poderosos.

Poder qüestionar les notícies.

Poder qüestionar tots aquests conceptes. Poder donar-los suport.»

Tots aquests i una infinitat de conceptes més, la joventut creu que es donen espontàniament, quan en realitat han costat molta sang, dolor i llàgrimes als nostres pares i avis de poder conquerir i que avui els puguem gaudir tots i totes.

Antonio Puig

Font: El País

Les polítiques de progrés que no ho són

La guerra és el “fracàs de la política i dels seus líders” (Aristòtil).

El context històric actual és absolutament diferent al del Segle XX. En aquest Segle XXI, la violència armada i la guerra no es poden jutjar amb els mateixos paràmetres en què es desenvoluparen els fets de 1917 (Rússia), 1933 (Alemanya), 1936 (Espanya), 1939 (Guerra mundial), 1959 (Cuba) o les guerres per la independència enfront dels imperis colonials. El context geopolític és molt diferent, i, a més, en l'àmbit del pensament polític, des d'aquells esdeveniments s'han produït canvis molt profunds, als quals han d'afegir-se els plantejaments profundament transformadors dels moviments ecologista, feminista i els estudis per la pau. També, el dels estudis que han analitzat els moviments d'esquerreres que van triar el camí de la violència extrema i la guerra per a construir societats més justes; estudis que conclouen, que en els casos en què aquells moviments van aconseguir el poder, van errar en triar la violència sobre les dissidències anul·lant la possibilitat que sorgís una societat amb major justícia social.¹

D'altra banda, tant ahir com avui, sabem que la guerra és la pitjor de les solucions per a resoldre les controvèrsies socials i polítiques pel terrible dolor que infligeixen en les poblacions que la sofreixen. Sabem, que les guerres poden evitar-se actuant sobre les causes que les motiven; que les transformacions i revolucions socials han de produir-se a través de majories que aconseguixin l'hegemonia; que l'esquerra ni la dreta no poden renunciar, al racionalisme, a l'universalisme i al progrés científic com a instruments de construcció de societats més justes.

Una política de progrés que es denomini com a tal, avui ha de trencar i criticar a aquelles societats mal denominades socialistes o pitjor denominades comunistes, perquè en elles predominava el control i l'explotació patriarcal sobre les dones; perquè es va eliminar la llibertat d'expressió; perquè en nom del progrés es va dur a terme una explotació de la naturalesa amb la mateixa insensatesa i envergadura que ho han fet els seus rivals de dretes.

En l'etapa actual, s'ha entrat de ple en la nova era del Antropoceno que situa a la humanitat com a part de la naturalesa i que enfront de la crisi ecològica i possible col·lapse de la biosfera, qualsevol política de progrés, per a ser-ho, ha d'enfrontar-se als qui persegueixen el creixement infinit mitjançant l'explotació dels recursos terrestres quan tot en el planeta és finit.

En aquest context, una política de progrés que aspiri a ser-ho ha d'enfrontar-se a les grans corporacions del capitalisme que continuen amb l'explotació sense límits dels recursos terrestres. Unes corporacions, que de la mà dels governs que les protegeixen, arribat el cas, no dubten a utilitzar la força militar per al control o repressió de les po-

blacions que es resisteixen. La qual cosa, ha produït un augment del militarisme a nivell mundial com mai abans s'havia produït, com ho demostra l'augment de la despesa militar, el armamentisme i el bel·licisme, quan no, s'opta per l'ús de la violència militar per a resoldre conflictes.

Un militarisme que, com a ideologia, està imposant-se com a estratègia dels estats del capitalisme global per a imposar el seu domini sobre els cada vegada més escassos recursos de l'escorça terrestre per a prosseguir amb el seu model distòpic. Un militarisme que avança amb major profunditat en les societats capitalistes del Nord global.

En aquesta simbiosi entre crisi social i crisi mediam-biental que provoca múltiples violències i guerres, una política de progrés hauria de reflexionar sobre els efectes negatius del militarisme que pretén que els valors militars influeixin o s'imposin sobre el poder civil amb la pretensió que els conflictes tinguin la seva resolució mitjançant l'ús de la força armada. I, en aquest sentit, caminar cap a la reducció de la despesa militar i del armamentisme, en definitiva, del militarisme, i proposar el desarmament amb l'objectiu de crear un equilibri en seguretat a nivells regional i mundial. Buscant un mínim denominador comú a nivell militar que proporcioni una seguretat compartida en les relacions entre els estats. Una cosa a la qual aspira Nacions Unides a través de les seves múltiples demandes de desarmament destinades a evitar la competició armamentista entre estats i així evitar futurs conflictes.

El millor camí per a construir la pau mundial és promoure processos de seguretat comuna entre països que faciliti la multipolaritat, la confiança mútua, el respecte a la sobirania, la cooperació i el suport mutu entre estats per a aconseguir una seguretat compartida. I, en sentit contrari, oposar-se a les polítiques unilaterals, militaristes, de confrontació i pretensió de dominació. Un camí cap a la convivència que treballi per a substituir a les societats competitives i patriarcales per unes altres on prevalgui la cooperació que redueixi les desigualtats de gènere, socials i visqui en pau amb la naturalesa. Aquest és el millor camí de les polítiques que es qualifiquis de progrés. En canvi, no mereixen qualificar-se així, les que continuen pensant que incrementant la força militar aconseguiran una societat més justa i emancipada.

Pere Ortega

1. Per a profunditzar més consultar el meu darrer llibre: *La fuerza de la paz*, 2023, Barcelona, Icaria

Campanya tradició/cultura producte i mercat

El Mercat del Ninot hi trobareu producte fresc, de qualitat i de temporada.

Recuperem les tradicions i aquells productes que ens representen a cada època de l'any.

Visiteu també les parades exteriors on trobeu aquella moda, complements, estris per la llar i molt més.

CONTACTE

- Punt d'informació: 93 323 49 t09
- Servei a domicili: 93 453 03 60
- Correu electrònic: info@mercatdelninot.com

ON

Carrer de Mallorca, 133-157
08036 Barcelona

Horaris

Mercat alimentari

De dilluns a divendres, de 8 a 21 h.

Dissabte, de 8 a 18 h.

Parades exteriors

De dilluns a divendres, de 9 a 20 h.

Dissabtes de 9 a 14 h.

L'àpat nadalenc

Introducció

S'acosten les festes nadalenques i a tots ens agraden les trobades en família, tant per la diada de Nadal, com per Sant Esteve o Cap d'Any, inclosa la festivitat dels Reis.

A tothom se li omple la boca quan parla de Nadal i les trobades familiars, i si no, mireu les campanyes publicitàries de tot tipus, gastronòmiques, lúdiques, regals de tota mena, viatges d'allò més exòtics, etc., i sempre d'acord amb l'edat. Ara bé, el factor comú del Nadal són sempre les trobades familiars, que per a alguns pot ser l'únic dia de trobada, reunió i recull de records.

Efectivament, hem de conservar aquestes tradicions i pensar en la família com el vincle d'unió més important i que mai ens fallarà.

Des de molt antic i especialment en el món religiós, cosa que darrerament està perdent pistonada, per Nadal les trobades familiars sempre s'han celebrat amb un bon àpat de germanor on també surten a la llum tota mena de vivències i consells dels més experimentats i dels de nova volada.

Quan parlem de l'àpat de Nadal, almenys a Catalunya, no podem oblidar aquells entrants d'embotit, anomenats entremesos, el caldo de la iaia amb galets, el pollastre de pagès o capó farcits i rostits al forn, les neules, els torrons, i tot acompanyat d'un bon vi i una mica de cava per al toc final.

L'endemà, Sant Esteve, els canelons fets de les carns del caldo i el pollastre sobrant del dia anterior, ben embolicats amb la pasta, coberts d'una bona salsa beixamel, amb formatge ratllat pel damunt i gratinats al forn.

No hem d'oblidar l'amanida (api, raves, escarola, etc.), la fruita de les postres i alguna neula, torrons i un bon cava.

Per acabar l'any podeu escollir entre el peix (rap "enlla-gostat", besuc al forn, lluç amb salsa verda, llagosta a la planxa, etc.), garrí al forn, cabrit, etc., i al final el raïm per a les campanades de comiat de l'any que hem passat i el cava d'entrada a l'any nou.

De tot això en podeu gaudir al Mercat del Ninot on trobareu una gran varietat de productes frescos i de proximitat, així com els consells dels comerciants per cuinar-los correctament.

Mercat del Ninot

CULTURA

El 25 de desembre, fum, fum, fum...

Oi que us sona aquesta cançó? Sabeu com en diem de les cançons de Nadal en català? Efectivament, **nadales**. I juntament amb *nadales*, volem presentar en aquest article un recull de lèxic propi d'aquestes dates que hauréu de tenir a punt i ben il·lustrats per poder-lo fer servir durant les festes.

En primer lloc, volem recordar que la forma plural *Nadals* és incorrecta en català per referir-se a aquest període de festes. *Nadals* només funciona si es fa referència a una suma de Nadals: per exemple, *els últims tres Nadals els he passat fora de casa*. Si no, sempre el fem servir en singular: *Aquest Nadal serà molt especial!*

I quines fórmules podem fer servir per felicitar-nos les festes? Doncs unes quantes: **bon Nadal**, **bones festes**, **feliç any nou**, **feliç 2025**... O alguna de composta: **bon Nadal i feliç any nou!** Alerta a l'ús de majúscules i minúscules.

També volíem fer memòria aquí del nom dels dies assenyalats: la nit del 24 de desembre s'anomena **nit de Nadal**, i la del 31 **nit de Cap d'Any** (sense alternatives!), el 25 és **Nadal** i el 26 **Sant Esteve**. Si ja saltem al gener, recordeu que el dia 5 hem d'assistir obligatòriament a la **cavalcada dels Reis d'Orient** si volem que ens portin algun regalet! El dia 6 és el **dia dels Reis** o **dels Reixos** (segons d'on si-guem), tothom a punt per obrir el present que ses majestats (**el rei ros**, **el rei blanc** i **el rei negre**), amb l'ajuda inestimable dels **patges**, han tingut la generositat de deixar-nos.

I què farem durant aquests dies? El 24 **farem cagar el tió** (no el *cagatió*) a cops de **bastó** després d'haver-lo alimentat i cuidat durant quinze dies. Pobrissoi, i encara ens cagarà **torrons**, **neules** i tal vegada algun **polvoró**. Després potser anirem a **missa del gall**, a les 12 de la nit. El 25, Nadal, alguns farem **escudella**, **carn d'olla** i un bon **pollastre farcit**. Deixarem per al 26, Sant Esteve, la plata generosa de **canelons**.

Llavors descansarem uns dies fins a la **revetlla de Cap d'Any**, en què no podem oblidar els **dotze grans de raïm** que ens han de portar sort durant els dotze mesos de l'any entrant; tampoc no ens descuidarem el **cotilló** i la copeta de **cava** per celebrar el nou any. El dia 1, **Cap d'Any**, farem un dinar més tranquil a l'espera del dia dels Reis. El dia 6 no us oblideu d'encarregar el **tortell de Reis**, a veure qui el paga i qui es posa la **corona**: el paga qui troba la **fava** i es posa la corona qui troba la figureta del **rei**.

I per acabar-ho de deixar tot ben bonic i acollidor, n'hi haurà que faran el **pessebre**, d'altres posaran l'**arbre**, i encara hi haurà qui **guarnirà** casa seva amb **garlandes**, la **flor de Nadal** (o **ponsètia**), el **grèvol** de fulles retallades, el **galzeran** de fruits vermells o unes quantes boletes blanques de **vesc** en forma de ram que penjarem darrere la porta per cridar els bons auguris.

Tant si ho celebriu d'una manera com d'una altra, que passeu molt bones festes!

CONSORCI PER A LA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CNL DE BARCELONA
Delegació de l'Eixample

www.cpnl.cat
eixample@cpnl.cat
934 512 445
Calàbria, 66, 2n
08015 Barcelona

SAL

Servei
d'Assessorament
Lingüístic

BONES FESTES

Coneix tots els serveis que oferim a la nostra clínica

 Ortodòncia invisible

 Estètica Dental

 Periodontitis

 Àcid Hialurònic

 Implantologia

 Fèrula de Descàrrega

 Pròtesi Dental

 Blanquejament

PRIMERA VISITA **GRATUÏTA**

IMPLANT +
CORONA

999 €

 Gran Via de les Corts
Catalanes, 527
Barcelona 08011
Telf. 93 125 71 90

@@vila_dental

@viladental

www.viladental.com

RELATS

HISTÒRIES INVERSEMBLANTS

La meva parella

Mai m'havia separat de la meua parella, hi havia dies que un dels dos sortia girat, però sempre anàvem plegats. Fins que un dia, després de voltar i voltar per la màquina infernal que ens deixava immaculats, vaig notar la seva absència, m'embolcallava un llençol amb cent un plecs. De sobte, en el moment feliç que anàvem a respirar al vent, vaig volar fent tombarelles fins a arribar a un filferro que va aturar la meua caiguda lliure. Estava perdut, sol en la negror de la

nit. Què seria de mi? El meu company em trobaria a faltar? M'esperaria, o bé ja hauria anat a parar al contenidor gris per ser reutilitzat en altres matèries? De sobte, vaig notar que una mà m'oprimia i em ficava per una escletxa en una bústia. Era tot fosc, però si més no, estava resguardat de les inclemències del temps. No va passar gaire estona que es va obrir la porteta i vaig notar el tacte i l'olor que sempre havia impregnat la meua textura, quina felicitat! Em vaig deixar portar arraulit dintre d'aquell puny fins que suauement em va dipositar damunt el meu estimat company, tornàvem a ser els mitjons més feliços i ens esperaven molts camins per recórrer junts.

Emi Sánchez

UNA CONVERSA SERIOSA

Senyora rentadora: començaré per dir-te que, ara per ara, ja no podria viure sense tu! Sí, m'ets imprescindible! Però també t'he de dir que d'un quant temps ençà t'has tornat molt primmirada, abans tenies un botó o màxim dos, i tothom sabia com t'haviem de tractar, però la modernitat t'ha pujat al cap, i ara necessito un llibre d'instruccions per saber com em pots ser útil. A més a més, tu també em necessites a mi, perquè si no et trec les taques abans que tu comencis a funcionar, no em

serveixes per a res! Una altra cosa, si no et detallo bé les peces, em fas un batibull de colors que em desgracies la roba més apreciada. Ets molt senyoreta, que si el color, que si la textura, que si buidar butxaques, que si bossa per a roba xica..., o sigui que posar-te a funcionar té el seu mèrit! Així que no tinguis tants fums, perquè ens ajudem mútuament, tu m'ets imprescindible, però sense mi, series una rentadora inepta! Ja t'ho he dit!!!!!!

Emi Sánchez

LLIBRES

ROMANYÀ DE LA SELVA I MERCÈ RODOREDA

Un dels llibres escollits per llegir aquest curs al Club de lectura ha sigut *Mirall trencat* de Mercè Rodoreda. No faré cap comentari sobre aquest clàssic perquè la meua minsa capacitat s'esmuny davant aquesta gran autora, però sí que destacaré que els organitzadors d'efemèrides saben passar de la celebració a l'oblit.

En tornar a llegir aquesta esplèndida novel·la, m'ha vingut a la memòria un recorregut poètic que vaig fer pel poble gironí de Romanyà de la Selva per commemorar el centenari del naixement d'aquesta escriptora.

Des del punt de partida, una poetessa anava llegint relats que evocaven *in situ* part de la seva obra. Vàrem començar la ruta a la plaça de l'Església comentant pròlegs de *Mirall trencat* i vam prosseguir fins a arribar al **Senyal Vell**, una de les dues cases on va viure i que descriu molt bé en la novel·la. Tornem a fer camí escoltant paràgrafs esplèndids i punyents de la seva literatura fins a arribar al **mirador de les Mirandes**, des d'on es pot apreciar el paratge meravellós del massís de les Gavarres, lloc descrit en alguns passatges de *Quanta, quanta guerra*. Tornem al punt de partida a repo-

CORSETERIA, LENCERIA, BAÑO Y MEDIAS

PIEDAD

Horario de mañanas de 10 a 2 h.
Tardes de 4 a 8 h. Sabados de 10 a 1.30 h

Calàbria 195 - 197, bajos
(entre Mallorca y Provença)
Tel. 93 405 24 24 · 08029 Barcelona

cont@dret
assessorament jurídic, fiscal i comptable

www.contadret.com
C/ Rocafort, 193-197, esc. A ent. 1ª
08029 Barcelona
T 93 363 27 94 • F 93 363 29 52
info@contadret.com

Farmàcia

Sònia Varela i Rodríguez
Montserrat Varela i Rodríguez

Nutrició Infantil · Fórmules Magistral
Anàlisis Clíniques · Dermofarmàcia
Dietètica · Homeopatia
Veterinària · Ortopèdia

Rosselló 37 (metro Entença)
Tel./Fax 93 430 77 25

CLÍNICA DENTAL**R. DEL SOL**

Todas las especialidades

Dr. Luis Carlos Ruisánchez Capdet
Dra. Rosario del Sol Solano
Dra. Eva Mª. Pérez Barbero

Villarroel, 164, 1º 1ª
08036 Barcelona Tel. 93 454 22 50

IRIS
TEIXITS IRIS
CONFECCIÓ DE
• Tapiceries
• Cortines
• Edredons
• Cobrellits
• Capçals
• Estors

Villarroel, 161
(enfrent mercat del Ninot)
08036 Barcelona

HOSPITAL CLÍNIC Telf.: 93 453 39 70

des de 1932
MERCERIA
C/ Entença 122
08015 Barcelona
932 263 547
630 450 995
merceriaesmar@gmail.com

Provença
Forn artesà i familiar

Us esperem!!
Vine a tastar els nostres pans!!

Provença, 69 - 08029 Barcelona
93 605 75 23 - 615 11 76 39
www.fornprovenca.cat

Farmàcia
F. LLAMBÍ

Centre d'específics

- Tractaments
- Fórmules - Laboratori
- Dermatologia, endocrinologia
- Medicaments genèrics
- Dermofarmàcia

Provença, 71 - Barcelona 08029
Tel. 93 430 04 11/93 439 20 11 - Fax 93 419 35 29

El nou Pascual
Cerveceria-Restaurante

C/Calabria 254
08029 (BCN)
Tlf: 93 430 50 95
restaurantepascual1219@gmail.com

TASTem
TAPES & RESTAURANT

Carrer Provença 88, Barcelona
Tel.: 936 815 179

SUMINISTROS INFORMÁTICOS, S.A.
desde 1989

papeleria@suministrosinformaticos.net
C/ del Rosselló 40 - T. 934 100 321

www.pidoyo.com

COSES DE CASA

c/Còrsega, 103
08029 Barcelona
T. 934 210 322
M. 650 885 953

hola@cosesdecasa.com

PAPELES & COLECCIONISMO

COMPRO TODO TIPO
DE DOCUMENTOS ANTIGUOS
Y OBJETOS DE COLECCIÓN

Álbumes y cromos antiguos. Cromos y álbumes de bollería y chicles: Cropan, Panrico, Bimbo, Dunkin, Phoskitos, Matutano, Bollycao. Fútbol: álbumes, cromos, fotos, publicidad, documentos... Cine: folletos, fotos y pósters. Postales en blanco y negro. Calendarios de bolsillo. Todo tipo de fotografía antigua. Cámaras de fotos. Tebeos y comics. Revistas. Juguetes: Madelman, Masters Universo, muñecos de goma y PVC... Discos de vinilo. Botellas, envases y cajas: Cerveza, perfume, refrescos, alimentación. Hojas de afeitar antiguas. Star Wars, Mazinger Z, James Bond. Posters y carteles antiguos. Monedas, billetes y fichas comerciales. Dibujos y originales. Billetes de transporte. Guerra Civil: cartas, postales, objetos, medallas etc. Papel antiguo en general.

Teléfono o Whatsapp / 626 00 39 22

sar forces, i ho fem a l'hostal **El Refugi**, on es va instal·lar en arribar a Romanyà i des d'on es pot gaudir d'unes vistes increïbles dels boscos que van inspirar l'escriptora.

Tot seguit vam prosseguir el recorregut fins a arribar a la cova d'en Daina, un dels dòlmens més complets que es conserven a Catalunya i on Mercè Rodoreda acostumava a anar tot passejant per acariciar les seves pedres i amarar-se de la seva màgia. Vam finalitzar el recorregut al cementiri on l'autora reposa sota un xiprer. Ella deia: "Que m'enterrin on em mori", i així va ser. Va morir al cap de setanta-quatre anys en aquest bonic poble de la comarca del Baix Empordà, Romanyà de la Selva.

Tot aquest memorial que li van fer va ser fantàstic i, en aquells moments, em vaig enorgullir de la meua terra per tenir presents els nostres catalans il·lustres. Però vet aquí que, al cap d'un temps, vaig tornar amb uns amics coneixedors de la seva obra per parlar i compartir passatges dels llibres que havíem llegit, i la decepció va ser enorme: tot

estava degradat, els rètols de les seves obres penjaven entre filferros, les males herbes s'havien apoderat dels camins, el respecte per la seva memòria s'havia esborrat, ja no hi havia flors sobre la tomba; el negoci ja estava fet! El que sí que quedava en peu era el bucòlic poble, els paisatges llunyans que la natura ens dona i el bon àpat d'El Refugi.

Comprenc que no es poden mantenir aquestes efemèrides per sempre, ja que, per sort, a Catalunya tenim molts personatges que ens agrada commemorar perquè han format part de la nostra cultura i de la nostra història, però crec que seria bonic que, si més no un cop passat el temps establert per a la celebració, quedés tot com estava, perquè el record d'aquestes boniques iniciatives no fos depriment!

Gràcies, Mercè Rodoreda, pel llegat tan importat que vas deixar a la literatura catalana.

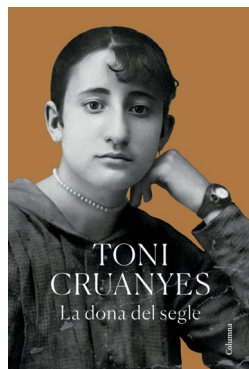
Emi Sánchez

Club de lectura AVVEE

LA DONA DEL SEGLE

Toni Cruanyes i Plana (Canet de Mar, 1974). És periodista i llicenciat en Ciències Polítiques. Ha estat corresponsal en diverses ciutats europees i americanes. Va treballar a la BBC i a la ràdio de les Nacions Unides a Nova York, va ser director adjunt del diari *Avui* i cap d'Internacional de TV3. Actualment és editor i presentador del Telenotícies vespre de TV3. Ha escrit assajos de política internacional i catalana. L'any 2022 va guanyar el premi Josep Pla amb *La Vall de la Llum*.

La dona del segle

És un llibre que explica la història familiar i social dels seus rebesavis, els seus besavis, els seus avis i els seus pares, per mitjà de tres protagonistes femenines: Maria Becana (1900-1981), la seva besàvia; Teresa Masvidal (1928-2018), la seva àvia, i Victòria Cruanyes (1954-), la seva tia paterna. Contextualitza la biografia de les persones que hi surten amb esdeveniments de tipus social, polític i

cultural (incloses la gastronomia, maneres de vestir i altres) ubicats perfectament a l'època de referència.

Els seus rebesavis **Domingo i Felisa** eren uns jornalers agrícoles de Robres (Osca), que passaven per una mala situació econòmica. L'any 1895 decidiren migrar cap a Barcelona amb una filla d'un any, per millorar les seves condicions de vida, per a ells i els seus fills. Van trobar feina en una porteria i, posteriorment, el Domingo va entrar als ferrocarrils de Madrid-Saragossa-Alacant. Un cop instal·lats, van ajudar germans, cosins i parents que havien quedat al poble, i també els que volien migrar a Catalunya. Aquest matrimoni demostra tenir una gran força interior, molta resiliència per adaptar-se a les circumstàncies de forma exitosa, sobretot la Felisa, que es va quedar vídua als 38 anys amb tres fills de 19, 16 i 13 anys.

La **Maria**, la seva filla, ja va néixer a Barcelona, l'any 1900. És una dona treballadora, altruista, alegre. Tenia molt de talent per aconseguir els seus objectius i una gran capacitat per adaptar-se als esdeveniments tant positius com negatius de la vida. Va quedar orfe de pare als 13 anys, als 17 es va casar amb el Llauneret de Canet de Mar, no va ser ben rebuda per la sogra, que sempre li va demostrar la seva animadversió. Quan ja feia deu anys que eren casats i no tenien fills, van adoptar un nen de 4 anys a la Casa de Maternitat i li van posar el nom d'Antoni, com el seu marit. Es va adaptar i participar molt bé al poble, a casa seva sempre hi havia hostes, ajudava les famílies que s'havien quedat a l'Aragó (va acollir durant anys un nebot que s'havia quedat orfe de pare), i també gent de Canet que passaven situacions difícils durant la Guerra Civil. A casa seva hi van conviure unes catorze persones.

Teresa Masvidal. La seva família és canetenca de diverses generacions, propietaris de masies i terres de cultiu, però una decisió de l'avi en el repartiment de l'herència va generar que la família paterna es desfés. La Teresa era molt treballadora, va passar la Guerra Civil quan tenia vuit anys i va haver d'assumir tasques d'adults. Es va casar amb l'Antoni de cal Llauneret i va anar a viure a Canet amb la seva sogra, la Maria, sempre es van portar molt bé. Totes dues havien sortit de conviure amb la seva família per anar a viure a una altra casa on farien de mestresses. Tenia una mentalitat conservadora.

La **Victòria**, la filla de la Teresa, és una dona que valora molt el seu empoderament personal. Per sobre de la comoditat i seguretat d'una convivència familiar i en un moment de la seva vida, decideix sortir de Canet per buscar un lloc per treballar i viure a Barcelona i, malgrat que té experiències negatives, no hi renuncia i aconsegueix tenir a la Ciutat Comtal una vida exitosa.

Lluïsa Bertran i Marquès

CONTE

NADAL ÉS UN TEMPS MOLT ESPECIAL PER ALS NENS

El tió

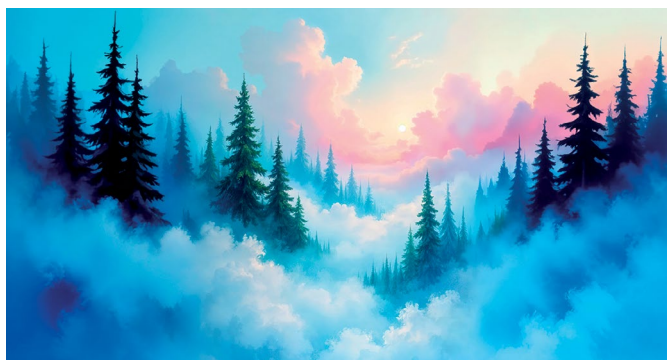
Nadal és un temps molt especial per als infants, però encara ho és més per als tions. Aquesta és la història d'un petit tió.

Aquest petit tió era un trosset de tronc tot folrat de petites escorxes de colors de diverses tonalitats: grises, negres i amb uns tocs de marró. Tenia uns ulls molt grossos i molt oberts, de fet no els tancava mai. Va néixer ja fa molts anys, després d'haver estat tallat d'una branca d'un gran arbre del bosc per un llenyataire misteriós.

El llenyataire

El bosc

El tió va romandre perdut al bosc durant molt i molt temps, fins que un dia va decidir que havia de buscar el

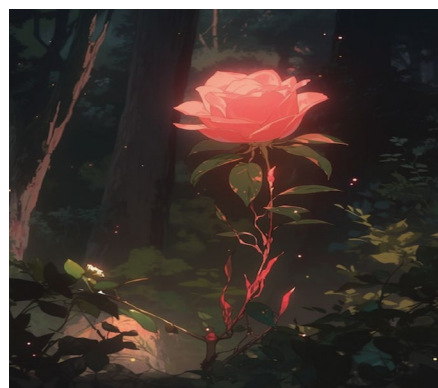
sentit de la seva vida. I es va posar en camí, va caminar dies i més dies per pobles i ciutats, va veure coses meravelloses per allà on passava, va travessar mars i muntanyes, rius profunds i valls desertes. Fins que un bon dia va arribar a un poble fred i emboirat, els habitants del qual parlaven una llengua dolçament estranya. Per entendre's, utilitzaven paraules antigues, com ara *xiuxiuejar*, *goita*, *zèfir*, *eixavuiro*, *escalfapanxes*, *ara pla*, *esma* i altres de més rares.

El poble era un lloc tranquil, de cases menudes i escampades en petits barris, tenia un turó grisós ple de pins on hi havia les restes d'una vella torre de guaita i una església tan antiga com la torre: era tot el que quedava del castell de l'antic poble ara deshabitat. La gent de la contrada hi pujava sovint els dies d'aplec per cantar i ballar, o senzillament per aguar la plana que s'estenia als seus peus i les muntanyes de l'entorn, que s'omplien de neu cada hivern.

Bé, deixem aquí la història del poble i anem a veure què fa el nostre tió.

Sol i entristit, el tió anava voltant pels carrers del poble cercant un lloc on poder trobar aixopluc perquè el fred el deixava sense bufera. De cop i volta, es va fixar en una petita casa blanca que vigilava una marieta vermella a tocar de la porta del jardí, ple de rosers salvatges, que tenien unes punxes llargues i esmolades per defensar-se de qui intentés robar-los les roses, que desprenien sempre un perfum que atreia tota mena d'éssers misteriosos i que també va atreure el nostre petit tió.

Una de les roses

En un racó del jardí va veure un lloc per encendre-hi foc que tenia una xemeneia que semblava un fantasma blanc que ho mirava tot amb uns ulls com unes taronges. El tió es va aturar sota la xemeneia sense saber ben bé per què. Va dubtar una mica i se li va ocórrer pensar que ell era un tros de llenya i que què hi feia en un indret on es fa foc. Cansat i esgotat de tant caminar durant tot el dia, l'olor de les roses del jardí el va adormir.

Al cap d'unes hores, el van despertar unes veus que parlaven de manera semblant a les dels vilatans, que ell havia sentit quan voltava pels carrers de la vila. Una de les veus sonava de manera especialment riallera, com si cantés. Va obrir els ulls ben oberts i va veure que era la veu d'una nena petita que no feia més de cinc pams d'alçada. Eren crits d'alegria:

-He trobat el meu tió. Mama, és el meu?

I la seva mama li va respondre:

-Valentina, sí que l'és, és el teu. Ara el taparem amb una manta i una barretina i l'abrigarem ben abrigat perquè avui fa molt fred.

I així va ser com es va trobar la Valentina, una nena de poc més d'un any, de cabells rinxolats, ullassos marrons i molt oberts, gairebé com els del tió en el jardí d'aquella casa blanca. La nena estava meravellósament trasbalsada i contenta i repetia constantment:

-Mama, aquest tió cagarà moltes joguines. Oi que ens l'endurem a casa? Ens l'endurem a casa? Sisplau... És tan bonic...

En sentir aquestes paraules de la nena, el tió es va adonar que la seva vida ja tenia un sentit. I es va sentir feliç per primera vegada.

La vida dels tions és eterna, estranya i màgica alhora. Eterna perquè sempre han existit, estranya perquè no se sap d'on venen i màgica perquè tenen el poder de dur felicitat a tots els nens que els estimen. Viuen amagats al bosc durant tot l'any en un lloc misteriós i just uns dies abans de Nadal, en ple temps d'Advent, es deixen trobar per un infant. I hi ha tants tions com nens que en busquen: un sol tió per a una nena o un nen que cada any es retrobaran.

L'amistat entre la Valentina i el tió va començar així que ella el va trobar –o potser ell la va trobar a ella? Després vingueren les abraçades, els petons i tota mena de carantoines. La Valentina l'alimentava amb dolces mandarines i galetes maria.

I en l'interior de fusta del tió hi va néixer un petit cor ple d'estima que va deixar anar una gran cagarada de regals.

La Valentina es va entristir quan es va assabentar que el tió havia de tornar al bosc. Ella també havia trobat un lloc en el seu petit cor per guardar-hi l'amistat amb aquell trosset de fusta que tenia vida pròpia.

En veure-la trista, el pare i la mare de la Valentina la van consolar:

-No ploris, bonica. L'any que ve us tornareu a trobar i encara us estimareu més. Que no veus que ja sou amics per sempre més, estimada?

I de camí cap al bosc, el tió va pensar tot entristit:

-Ser tió és el millor que m'ha passat a la vida. Fins a l'any vinent, Valentina bonica!

La Valentina

Dolça de Provença

50è Aniversari Associació de Veïns i Veïnes del'Esquerra de l'Eixample

Associació de Veïns i Veïnes
del'Esquerra de l'Eixample

c. Calabria 262 - 08029 Barcelona - avvee.cat

VINE A VIURE AL JOAN MIRÓ

NO HI HA VIDA SI NO ET MOUS

CENTRE ESPORTIU

JOAN
MIRO

CEM JOAN MIRÓ

C/ Diputació 17
08015 Barcelona
93 423 4350
comunicacio@cejoanmiro.cat

www.cejoanmiro.cat

@cemjoanmiro

@cemjoanmiro